

PSYCHOTRONICA SLOVACA 2019

**Zborník prednášok
z kongresu
Psychotronica Slovaca**

**16. - 17. november 2019
Nitra**

OBSAH

	Strana
Doc. PaedDr. Martin DOJČÁR. PhD.: <i>Energetické koncepty spiritualít</i>	03
MUDr. Teodor ROSINSKÝ, CSc. <i>EIS, jeho spolupracovníci a protivníci</i>	04
MUDr. Ondřej FRANEK, ČR: <i>Mozek a jeho člověk, mysl a její čakry</i>	22
MUDr. Daniel DARÁŠ: <i>Význam akupunktúry pre onkologických pacientov</i>	29
Jana JŮZKOVÁ, ČR: <i>Člověk, choroby a EIS</i>	35

Energetické koncepty spiritualít

Doc. PaedDr. Martin DOJČÁR, PhD.

Prednáška nebola dodaná a nebude uverejnená, ale tému svojej prednášky autor čiastočne spracoval vo svojej monografickej práci: *Sebatranscendencia: antropologický model* (Trnava: Dobrá kniha, 2017).

Energoinformačný systém (EIS), jeho spolupracovníci a protivníci

MUDr. Teodor ROSINSKÝ, CSc.

Psychotronika má svoje stanovené hranice, to znamená, že sa venuje určitej problematike, ktorá len zdanlivo nekorešponduje s inými vednými odbormi. Existujú vzájomné súvislosti, v niektorých prípadoch prekrývanie. Keďže aj psychotronika sa zaoberá v prvom rade tým, čo sa deje v človeku, a človek žije v čase, v priestore, v spoločnosti, nemožno nijakým spôsobom oddeliť, že všetko vzájomne určitým spôsobom súvisí a ovplyvňuje jedno druhé. Podstatné je, že iné odbory sa striktnie držia svojej náplne a odmietajú akúkoľvek spoluprácu či spolupoznanie, čo je chyba, ale nedá sa nič robiť, vývoj to takýmto spôsobom etabloval, že sa všetko rozdelilo a zabudlo sa, že to, čo bolo spoločné, nebol nikto schopný pochopiť to úplne. Máme obmedzené možnosti pochopenia a niektorí začali chápať jednu oblasť a iní druhú a ďalší tretiu a ako keby sa medzi nimi vytvorili hranice, ktoré by už boli takmer neprekročiteľné. Na druhej strane je pravda, že v súčasnosti dokonca aj také špeciálne oddelené vedné odbory ako je napríklad fyzika, nie najmladšia, ale stredná generácia fyzikov, začína chápať, že aby to, čo fyzika skúma, mohla skúmať a aby tomu mohli porozumieť, nestačí na to matematika, nestačia metódy, ktoré sa predtým používali, ale treba rozšíriť obzor myslenia, treba chápať, že aj mnoho iných javov pôsobí na to, čo skúma fyzika a naopak, že to, čo skúma fyzika, pôsobí zase na iné.

My sa snažíme už dávnejšie o týchto veciach hovoriť a robiť výskum, ale ukazuje sa, že ešte sme neurobili dosť. V tomto zmysle sa dá urobiť omnoho viac, doslova sa otvoriť. Je tu ešte aj iný jav, a to, že to, o čom predpokladáme, že je vyskúmateľné a predpokladáme, že v tom či inom začíname mať trošku jasnejší obraz, že to nie je naša zásluha, že to už vedeli dávno pred nami iní. No z rôznych dôvodov, ktoré by sa dali prebrať celkom podrobne, spoločensko-, politicko-, ekonomicko-, prírodne atď., ľudstvo na mnoho vecí zabudlo.

Ďalšia zložitosť je, že kultúry a národy, ktoré dosiahli vysoký stupeň poznania fungovania človeka, čo teraz nazývame celistvým pohľadom na človeka, zanikli, a s nimi zanikli aj ich vedomosti. História bola taká, že z tých dávnych starých národov zostalo minimum, vznikli celkom nové a tie mali dosť práce s tým, aby sa udržali pri živote. Tie nové vznikli celkom iným spôsobom a sústredili sa výhradne na to, čo podmieňovalo možnosti ich fungovania. Je zrejmé, že v každom z tých národov boli jednotlivci, ktorí v takomto zmysle mali záujem niečo vedieť a snažili sa dospieť k nejakým poznatkom, zostali však izolovaní, a tým pádom nemožno povedať, že by v histórii ktoréhokoľvek európskeho národa, snáď ako-tak u Grékov, ale tam to tiež išlo určitým iným smerom, že by mohli čerpať z dávnejšej minulosti svojich predkov.

Dnes, keď sa podarilo špecialistom na jazyky odhaliť už takmer všetky staré jazyky a dešifrovať nálezy, ktoré sa našli v rôznych písmach vyhynutých starých národov, tak v prvej fáze sa im podarilo pochopiť, o čom sa písalo, ale pretože všetci výskumníci v tejto oblasti pochádzali z tých nových národov, vrátane slovanských, ale aj ďalších, nemali inú možnosť, mohli texty preložiť len slovami, ktoré mali význam pre nich, pre relatívnu súčasnosť, ktorá sa začala pred 200 – 300 rokmi, a vtedy bol význam mnohých slov iný než dnes, takže to prispôbovali svojmu chápaniu, svojmu rozumeniu, a to bolo odlišné od toho pôvodného, ako to vlastne chápali tí dávni ľudia.

Preto mnohé veci, ktoré sa prebrali, týka sa to napríklad tradičnej čínskej medicíny a všetkého, čo s tým súvisí, aj toho, čo sa získalo v Indii, ale aj toho, čo pochádza zo starých zaniknutých národov, ako boli v starom Egypte, krajiny okolo Babylonu, Mezopotámie, Ugariti, Chetiti na severe dnešného Turecka atď., tak sa to chápalo v podstate obmedzene. Zjednodušene povedané: európskym rozumom, ktorý bol vďaka svojmu veľmi zložitému a popletenému vývoju z hľadiska možností chápania vecí, ktoré nevidieť, teda abstraktných alebo spojení a súvislostí, ktoré jednoducho nie sú u nás zvykom chápať, tak nemohli tie staré vedomosti v plnej miere pochopiť, a už duplom nie odovzdať ďalej, pretože ich ani nebolo veľmi komu odovzdať, lebo tí, ktorí sa pustili do nejakej poznávacej činnosti, vychádzali zo svojich daností, zo svojho spôsobu myslenia, zo svojho vyjadrovania a pretože

tomu na prvý pohľad nie celkom rozumeli, tak to odmietali. Bralo sa to tak, že však to boli nejakí primitívi, tak čo sa budeme o nich učiť.

Skutočnosť je taká, a dnes sa o tom stále viacej hovorí a píše po celom svete, že vedomosti o tom, čo nás zaujíma dnes, mali už naši dávni predchodcovia, možno niektorí z nich aj predkovia, tí vedeli aj to, čo my ešte nevieme. V súčasnosti z toho vyplýva naša potreba, ba povinnosť, študovať to, preniknúť do hlbín času a zistiť, že to, čo oni vedeli, my len hľadáme a keď na niečo prídeme, tak si myslíme: ó, akí sme my šikovní, veď sme na to prišli, ale to vôbec nie je tak. My sme vlastne len odhalili niečo, čo oni už vedeli dávnejšie. Pochopiteľne nemohli používať niektoré technické metódy a ďalšie, ktoré dnes sú k dispozícii, lenže to sú len pomôcky, to nie je samotné poznanie. To je spôsob, ktorým je možné sa dopracovať sa k niečomu, ale to, k čomu sa dopracujeme, treba v prvom rade pochopiť. Aby sme to pochopili, nemôžeme si klásť predom limity, hranice, že toto je pochopiteľné a toto už je hlúposť, pretože my to nevieme pochopiť.

Našťastie, a to je naozaj nová vec, keď človek sleduje, čo sa deje po svete, z hľadiska poznávania, nie politiky, tak vidíme, že najprv tak nesmel, s odmietaním sa musí počítať, ale postupne sa presadzuje aj v tých najkonzervatívnejšie založených odboroch, nutnosť rozšírenia poznania a vzájomného prelínania odborov, pretože v onej dávnej minulosti to nemali rozdelené na také odbory, ako sú dnes u nás. Neboli žiadne hranice medzi poznáním a každý, kto na poznávaní pracoval, to považoval za úplne samozrejmé. Dokonca ani na humanitné a prírodovedné odbory sa vôbec nedelilo, išlo o komplexné poznanie. Dnes to už chápeme, a preto budeme hovoriť podrobnejšie o tom, že to, čo sa deje v človeku, o ktorého nám ide, je na jednej strane nesmierne zložité, ale to neznamena, že pred tým kapitulujeme a budeme hovoriť, že my na to nemáme, nie sme to schopní zistiť.

Nie sme schopní zistiť všetko, ale sme schopní zistiť aspoň niečo, a to niečo sa dá postupne rozširovať. Objavia sa pritom aj slepé uličky vychádzajúce z našich nevedomostí, ktoré sa snažíme niečím nevhodným eliminovať a nejde to, pretože sa pohybujeme nesprávnym spôsobom. Musíme si to uznať, vrátiť sa a ísť iným smerom. Na druhej strane si nesmieme vopred dať znak uzavretej slepej ulice, že tam môžem, ale ďalej nepôjdem. Vždy sa dá ísť ďalej, vždy sa dá ísť do šírky, do hĺbky. To, čo bolo predtým od seba oddelené, zrazu začať spájať.

Na všetkých akciách našej spoločnosti, veď mnohí z vás absolvovali naše semináre, keď sa hovorilo o energoinformačnom systéme, vznikla medzi poslucháčmi predstava, že to je čosi pre nich nové, ale ohraničené, odtiaľ-potiaľ. Energoinformačný systém má tieto funkcie, takýmto spôsobom sa to tam deje, takýmto spôsobom je ho možné narúšať, je viazaný ako nástroj na telo človeka pokiaľ žije, má ho na starosti a keď človek zomrie, prestane existovať. Keď sme hovorili, len kvôli širšiemu poznaniu, o niektorých iných metodikách, iných systémoch, ktoré sú v človeku, iných postupoch, ktoré sa tam dejú i na hmotnej úrovni, i na úrovni psychickej, vyznievalo to, ako keby išlo o čosi vedľa, čo nemá bezprostrednú súvislosť, o čosi, čo je v človeku a je dobré mať o tom aspoň šajn, ale to hlavné, energoinformačný systém (= EIS), nebudeme z tohto hľadiska vzájomne porovnávať alebo dávať do nejakých iných súvislostí. V posledných rokoch sa ukázalo, že to nebolo správne, že je to nutné vidieť širšie. Pretože, ak naozaj ideme do hĺbky a snažíme sa pochopiť mechanizmus fungovania jednotlivých zložiek organizmu človeka, nutne musíme dospieť, to sme si predtým nevedomovali, k poznaniu, presvedčeniu, či aspoň k predpokladu, že tie jednotlivé zložky musia spolupracovať. Nie je predsa možné, aby v nás existovalo čosi tak izolované, že to nijakým spôsobom nemá väzbu na niečo ďalšie. Určité znaky tu boli, ale neukazovalo sa, že by mohla byť nutnosť takto to začať chápať.

Objavilo sa to len asi dva-tri roky dozadu. Spočiatku sa ukázalo, že celkom iné odbory, napríklad filozofia, ale aj fyzika, no aj ďalšie, ktoré síce išli hlavným smerovaním scientistickejšie, to znamená čísla, štatistika a obrázky, čo v našej oblasti nie je možné produkovať, ale aj v rámci nich sa už objavili určité náznaky, že je dosť spoločného medzi zdanlivo celkom odlišnými oblasťami skúmania. To nás podnietilo k tomu, ak si človek prečítal Sheldrakeove spisy, fyzika, ktorý šiel spočiatku celkom izolovane a s výsmechom ostatných, no prišiel na to, že veci treba chápať

oveľa širšie, s ďalšími, ktorí presadzovali skôr informačnú stránku veci, než tú vyslovene materiálnu, atď., tak to všetko dohromady nám začalo ukazovať, že sú tu styčné momenty a že je nutné rozšíriť aj náš prístup k veci.

Skutočne je nutné pochopiť, že EIS, ako hlavný predmet nášho záujmu, nemôže fungovať v človeku izolovane, ale že potrebuje spolupracovníkov. Je potrebné, aby sa to pochopilo na jednej aj na druhej strane, aby chápanie mohlo skutočne fungovať. Aby sme pochopili mechanizmus fungovania v širšom kontexte, musíme brať do úvahy, že v organizme sa deje omnoho viac, nielen to, čo má na starosti a čo podnecuje EIS. V konečnom efekte fungovanie človeka ako celku, jeho organizmu, jeho tela, jeho psychiky a všetkého ďalšieho, čo sa prejavuje navonok, aj toho, čo sa deje v ňom skryte a nikde to nie je možné vidieť, ale tam sa toho deje neporovnateľne viac, než sme si predstavovali. Musí sa to diať, aby organizmus mohol fungovať, musí mať omnoho viac základných súčastí, ktoré musia byť v určitom vzájomnom vzťahu, v určitom vzájomnom podriadení a nadriadení, ale nie v zmysle rozkazov, ale skôr v zmysle informácií o tom, že tu sa deje toto, a preto je potrebné, aby sa iné dialo inde tak, aby to, čo sa deje tam, sa dialo tak, ako sa diať má. Zdá sa to zložitejšie, ale v celkom bežnom živote vieme pochopiť, že je to tak, i keď nemáme možnosť sledovať každý detail, to sa nedá, pretože tých je mnoho a idú veľmi rýchlo, ale ako celok to dokážeme pochopiť. Aby sme sa k tomu dopracovali, zrejme bol potrebný čas a určité impulzy aj z iných strán, plus navyše začať si to uvedomovať.

Preto má prednáška názov: EIS a jeho spolupracovníci a jeho protivníci. Pretože všetko, čo funguje, musí fungovať za nejakým účelom, inak by to nemalo zmysel. No k tomu, aby to fungovalo, musí mať príslušné podmienky. Ale všetko, čo funguje, je aj deštruovateľné, čiže môže sa to pokaziť. Nič z toho, vrátane nás ako celku, nemôžeme povedať, že je len vždy v dobrom stave, vždy je možnosť nejakého poškodenia. Faktorov poškodenia je mnoho. Nemôžeme povedať, že je ich viac ako faktorov, ktoré ho podporujú. Nevieme ich takto rozdeliť. Lepšie povedané, sme si vedomí, že všetky nepoznáme, ani jedny, ani druhé, ani pozitívne, ani negatívne. Každopádne to, čo poznáme, je zasa záležitosť komplexná. Ani pôsobenie pozitívne nie je taká jednoduchá vec a pôsobenie negatívne, aj keď v niektorých prípadoch sa zdá, že je jednoduchšie, napr. rozbiť niekomu hlavu palicou je jednoduchšia robota, ako postupom doby vyvinúť všetko, čo v tej hlave má byť normálne. Napriek tomu, aj to negatívne treba poznať, lebo však treba sa mu brániť, treba mu eventuálne predísť a treba sa naučiť, ako ho potom, keď sa už prejavilo, eliminovať, už či zničiť, oddialiť ho, alebo nejakým iným spôsobom ukončiť jeho negatívne pôsobenie, a to nie je možné, keby sme mali len jednu oblasť, vytrhnutú z kontextu, o ktorú by sme sa starali, ktorú by sme sa snažili čo najlepšie poznať, ale pritom by sme nebrali do úvahy práve to všetko, čo je popri nej dôležité pre jej fungovanie a dokonca pre jej ochranu pred niečím, čo by ju mohlo zasa deštruovať.

Toto všetko sa už postupne, aj vďaka poznaniu tých minulých dávnych vedomostí, ktoré sa podarilo zohnať cez to, čo sa ešte našlo v starých písmach, nemožno povedať, že v knihách, tie ešte vtedy neexistovali, ale to, čo sa ešte našlo zachované písomnou formou, pretože nám nepomáha, ak zostalo niečo inou formou. Napríklad aj vykopávky v Egypte sa zameriavajú viac na to, čo sa tam píše, prípadne je veľmi cenné to, čo sa podarí nájsť pod aktuálnym nápisom, ktorý tam je spreď pár tisíc rokov, ale aktuálny je ten, čo je tam vidieť, no mnohokrát sa zistilo, že pod ním bol iný nápis, ktorý prekryli tým novším. U niektorých sa dokázalo, že ten starší obsahoval vedomosti, ktoré nasledujúca generácia buď už nebrala do úvahy, a preto ho prekryla nejakým celkom banálnym nápisom, ktorý oslavoval nejakého faraóna zato, že niečo urobil, alebo preto, že tá ďalšia generácia by tie vedomosti možno zneužila, alebo by im už nerozumela.

Staršia generácia, ktorej tie vedomosti patrili, radšej nápis zničila alebo prekryla tak, že dnes je dešifrovateľný, ale koľké mohli byť zničené tak, že už dešifrovateľné nie sú. To bolo zvykom u mnohých civilizácií. Vieme, že keď dospeli k určitému poznaniu, tak sa to poznanie utajilo. Tajné spisy nie sú vynález 20-teho storočia, to existovalo veľmi dávno. Aby mohli byť tajné, nemohli po nich zostať písomné stopy, tie sa zatierali a vedomosti sa odovzdávali len z úst do uší, čiže priamym kontaktom s ľuďmi, ktorí mali pokračovať jednak v ochraňovaní toho tajomstva a v prehlbovaní poznatkov, ktoré bolo potrebné, aby boli tajomné. Prečo?

Pretože zrejme sa vedelo to isté, čo vieme aj my, a to je, že čo sa dá využiť, dá sa aj zneužiť. Ale keď sa to nepozná, tak sa to síce nepoužije na dobré, to už musí ísť samo od seba, ale nemôže sa to zneužiť. Tým sa možno zabráni ďalším škodám a katastrofám, preto sa vedomosti utajovali. Keď sa teraz už pomaly darí pochopiť, o čo šlo v starom Egypte a v Číne, zrazu, je to snáď aj tým, že sa robí viac rôznych výskumov, sa objavujú písomnosti spred 2-3-tisíc rokov, o ktorých sa vôbec nevedelo, a s údivom sa zisťuje, že ich obsah je niečo, o čom sa vôbec nepredpokladalo, že by v tej dobe už mohli vedieť.

Mnohí z vás, čo boli na našich seminároch si snáď uvedomujú, že pokiaľ sme hovorili o EIS, tak mohlo to tak vyznieť a čiastočne to tak bolo aj cílené, že je to záležitosť, ktorá je svojím spôsobom ohraničená. Má svoje úlohy a bodka. O iných veciach sme hovorili ako o niečom izolovanom. Ostala nezodpovedaná otázka, pretože si ju nikto nekládol: čo sa deje v organizme potom, keď EIS dá príslušný impulz k tomu, aby sa niečo spustilo. Chápali sme to viac-menej, vychovaní rôznymi predchádzajúcimi názormi, ktoré sme mali ešte zo školy, my starší, ale aj mladší rovnako, že to v organizme proste beží. Nikto sa nepýtal na podrobnosti, súvislosti, že prečo to beží tak, ako to beží a prečo to beží rôznym spôsobom, podľa aktuálneho stavu toho-ktorého organizmu, toho-ktorého človeka. Prečo sa to môže kaziť a všetky také otázky, ktoré začínajú tým slovom prečo, sa ani nekládli.

Keď si uvedomíme, že EIS nie je v pravom slova zmysle hmotný, ale pôsobí na hmotnú úroveň, tak na tej hmotnej úrovni to musí niekto, presnejšie povedané niečo, aj plniť. To, čo EIS, ako keby, rozkázal, presnejšie dal k tomu impulz, ktorým je určený dej, ktorý sa má spustiť, alebo v ňom pokračovať, teda inými slovami práca, ktorá sa má vykonať v organizme, sa bralo tak, že to už je vecou organizmu, aby urobil všetko preto, aby mohol fungovať ďalej. To je však len taká prázdna veta, nám to síce nechýbalo, ale v skutočnosti tam chýbalo pochopenie a spoznanie a vedieť popísať, ako a prečo sa to tam deje, pretože to je určitá práca, námaha toho organizmu, aby sa dokázal udržať za relatívne normálnych okolností.

Aby to bolo možné, musí mať k tomu podmienky. Obyčajne sa to zjednodušene odsunulo tým, že však na to je potrebná nejaká energia. Slovo energia sa zneužívalo na hocičo. Fyzici síce boli proti tomu a opakovane nám vyčítali, že používame pojem energia, ktorý je z fyzikálneho hľadiska jasný v tom zmysle, že sa poznajú tri druhy energie, až teraz sa konečne začal skúmať aj štvrtý – gravitačná energia, a uvažuje sa o možnosti tzv. vnútro-atómovej energie, ktorá by mala byť nesmierne silná, ale zatiaľ sa nevie, ako by sa dala využiť, pretože sa predpokladá, že pokiaľ by sa uvoľnila čo len z jedného atómu, tak pravdepodobne zo Zeme zostane len prášok rozviaty po vesmíre, ale tým to končilo. Vieme už o temnej energii, vieme, že existuje, ale nevieme o nej vôbec nič. Postupne sa prišlo na to, že vlastne hmota a energia je to isté, akurát že je to ako keby zmena skupenstva, tak ako sa mení para na vodu a voda na ľad, tak sa mení energia na hmotu a hmota na energiu. Postupne sa prišlo na to, aj keď sa kedysi Stonierovi vysmievali a až keď zomrel, začali chápať, že mal pravdu, že rozhodujúce je, aby to všetko bolo, sú informácie. Informácie na úrovni kvantovej, to znamená informácia ako zmena. Každá zmena vyvoláva informáciu a tá informácia podnecuje ďalšiu zmenu. Zmenu trebárs v kvantách, rozpadne sa na dve častice, zrazia sa dve a vytvorí sa tretia atď.

Toto sú všetko záležitosti, ktoré sa nás ako keby netýkali v našom uvažovaní. Lenže objavili sa známky toho, že v dávnych dobách to múdri ľudia tušili a určitým spôsobom to aj dali na vedomie, i keď nie do podrobností, aspoň o nich nevieme, ale tušili, že v ľudskom organizme to musí bežať nejakým navonok síce zložitejším, ale vo svojej podstate zrozumiteľným spôsobom, ale že to nemôže bežať ani automaticky, ani bez toho, že by v tom boli zaangažované nejaké ďalšie systémy. V tomto prípade už možno použiť pojem systémy, pretože to musí mať určitú komplexnosť, musí v tom byť určitý poriadok, dalo by sa povedať že v tom musí byť určitý scenár a musí to byť zaradené tak, do toho základného príčinnno-následného postupu, reťazca.

EIS je na to, aby dával správne impulzy v správnom čase na správnom mieste, čo sa má diať, aby sa organizmus nepokazil, aby fungoval tak, ako má. Na jednej strane, vďaka poznatkom súčasnej vedy

a predpokladom, že to je vlastne viac-menej definitívny poznatok, čo samozrejme, nie je celkom pravda, vieme, ako to v tom organizme beží, čo sa tam deje, aké chemické reakcie tam prebiehajú, to je už známe, však na základe toho sa do určitej miery dá usúdiť, že či je to správne podľa výsledkov laboratórnych vyšetrení a podobne. Ale otázka je, že prečo to takto beží a nie inak. Čo spôsobuje to, že to takto môže bežať. Čo vytvára podmienky k tomu, aby to tak bežalo v organizme. Na to sa nedalo odpovedať, lebo ani sa také otázky nedávali.

Keď sa postupne pochopila úloha EIS, tak sa aspoň ako-tak vyriešila otázka začiatku toho samého diania, že tam musí byť nejaký impulz, ktorý spustí určitý dej, inými slovami určitú prácu v organizme. Vznikla otázka, čo ho k tomu vedie, že sa niečo spustí. Čo ho k tomu vedie, že dá impulz, aby sa to spustilo. Na to sa už prišlo, že to je práve otázka informácie, ktorá systému dá vedieť, že je potrebné, aby spustil nejaký dej a tá informácia vychádza z potreby samotného organizmu. Za bežných okolností si informáciu dáva sám organizmus, neprichádza zvonka. To, čo prichádza zvonka, ovplyvní telo, čiže organizmus a ten dá impulz, lepšie povedané impulzovú informáciu systému, aby spustil celý ten beh s množstvom informácií na množstvo jednotlivých buniek, a v tých bunkách nastanú určité deje fyzikálne a chemické, ktoré sa tam majú spustiť. Lenže ten systém sám osebe nie je vykonávateľom tých dejov. On je len tvorcom impulzov, dalo by sa povedať, ako keby dával ideu: to treba urobiť, ale to, čo je na to, aby to urobilo, to je už niečo iné.

Aj keď tieto otázky neboli takto formulované, viseli vo vzduchu. Prvá odpoveď bola, že no však na to sú bunky, jednotlivé tkanivá, jednotlivé chemické reakcie, ktoré to zabezpečia. Nebola to však vyčerpávajúca odpoveď. Bol to akoby pohľad z rýchlika. Išlo o to, čo vytvorí predpoklady preto, aby to takto mohlo fungovať. Čo to bude riadiť bezprostredne potom, keď prišiel impulz, že toto sa má udiť. Čo to bude riadiť tak, aby sa to dialo tak, ako sa má. Už vôbec neprichádzala do úvahy v minulosti odpoveď na otázku, ako zariadiť, aby boli vhodné podmienky, aby sa to, čo sa má diať, aj dialo.

Čiže tu sme mali vlastne tri záležitosti: impulz, pracovníkov, ktorí to budú robiť a situácia, ktorá im to umožní, aby to robili tak, ako treba. Tak, ako je to v bežnom živote, v továrňach. Tam tiež musí byť niekto, kto nariadi, čo sa má robiť a niekto, kto to bude robiť a niekto, kto vytvorí podmienky, aby sa to dalo robiť. Čiže musia tam byť v prvom rade suroviny, musia tam byť nejaké plány, musí tam byť vhodná situácia, atmosféra atď., až potom možno očakávať, že to bude urobené tak, ako to má byť.

V organizme sme nemali žiadne vyčlenené systémy, ktoré by práve toto, čo hovorím, vlastne zabezpečovali. Musia tam však byť. Tak kde sú? Čo vlastne je to, čo takýmto spôsobom spôsobuje možnosť, aby to fungovalo. To čo vieme, to čo nás učí biológia a čo berie do úvahy medicína, to je vlastne už výsledok toho všetkého. To sa meria, skúma a považuje sa za normálne a tam sa hľadajú poškodenia všetkého možného druhu a spôsoby ako tie poškodenia riešiť, ale to je vlastne už výsledok toho celého množstva dejov, ktoré sa musia udiť v samotnom organizme. Nestačí len impulz, to je začiatok, to je taká pre celú túto oblasť počiatočná príčina, ktorá má svoje príčiny, k tomu sa ešte dostaneme. Ostatné sa bralo ako samozrejmosť, lebo však nakoniec, kto žije, žije, to znamená, že to v ňom funguje a keď to funguje, tak čo sa budeme v tom hrabať.

Lenže ľudské vedomie a do určitej miery aj svedomie, vyžaduje pochopiť takéto záležitosti. Nájsť v tom nielen zmysel, ten poznáme, ale aj prácu, tú reťaz príčin a následkov. To je reťaz, to nie je jedna príčina a jeden následok. Ten následok bude príčinou ďalšieho následku atď. Keď zasa ideme späť, tak tá príčina musí mať nejakú príčinu, že vôbec mohla vzniknúť atď. Ťažko povedať jej jeden a druhý koniec, to ani neberieme do úvahy, že by sme to vedeli rozlúštiť. Ale aspoň časť toho reťazca je potrebné pochopiť, pretože v konečnom efekte každá časť môže byť poškodená a každá časť potrebuje iný spôsob riešenia, preto je našou povinnosťou hľadať a keď ho nájdeme, tak ho aj používať. Prvá otázka, ktorá v takomto prípade naskočila, resp. prvý nápad na riešenie bol: čo keď v tom organizme to, čo beží, vlastne poznáme. Možno to nepoznáme do detailov, ale poznáme, no nedávame to do súvislostí. Nezaradili sme to do reťazca príčin a následkov. Berieme to ako čosi, čo tam funguje ako keby samo od seba a samo pre seba.

V budúcnosti to hľadať nemôžeme, nevieme ju predpovedať, ale minulosť môžeme poznať. Začalo sa hľadať, či to už určitým spôsobom ľudstvo nedokázalo poznať, len si to nezaradilo do toho reťazca. Existujú prinajmenšom dva už spomínané, ale špeciálne z tohto hľadiska dôležité systémy, ktoré sa chápu ako keby boli bez ďalších súvislostí. Ukázalo sa, že práve tie patria do tejto súvislosti. Je to systém aktívnych bodov, na ktorý prišli starí Číňania zhruba pred šesťtisíc rokmi a ďalší je indický systém čakier, ktorý je možno o nejakých tisíc rokov mladší. Podstatné je, že každý z nich sa bral izolovane. Všetky knihy o akupunktúre nepíšu ani slovo o čakrách a naopak, knihy o čakrách nehovoria nič o aktívnych bodoch akupunktúry a v rámci EIS sme o tom na našich seminároch síce trochu hovorili, aby účastníci vedeli, že aj čosi také existuje, ale do súvislosti sme to predtým nedávali, až teraz.

Tieto tri základné veci, ktoré som povedal pred chvíľou: impulz na to, čo robiť, čo to bude zabezpečovať a aké bude mať podmienky na to zabezpečovanie, to sú tri rôzne veci, ktoré z bežného ľudského hľadiska by mali zabezpečovať tri druhy, nazvime to pracovníkov. Jedni robia trebárs nákresy toho, čo sa má urobiť, dávajú impulz, potom sú tí, ktorí to naozaj vykonávajú, čiže inými slovami bezprostredne riadia na úrovni hmotnej, no a potom tí, ktorí zabezpečia, aby sa to dalo robiť, vcelku vhodnú pracovnú atmosféru, pracovné prostredie atď.

Keď sa o aktívnych bodoch akupunktúry a o čakrách dozvedela Európa, pretože to pochádzalo z Ázie, a to bolo ďaleko a nerozumelo sa tomu, čo sa tým chápalo, tak sa to bralo spočiatku ako zvláštnosť, potom už ako čosi, čo treba brať ako-tak do úvahy, ale len tak bokom, ako čosi izolované, čo nemá súvislosť s niečím iným. A zvlášť také veci, ktoré si vyžadovali svojskú terminológiu, teda svojský význam určitých slov, ktorými sa niektoré záležitosti v súvislosti s tým nazývali, tam bol ďalší prekladateľský neporiadok, a tým sa strácal aj význam a nedalo sa to aplikovať na to, čo sa už vedelo a bralo sa to ako izolovaná exotická záležitosť, ktorá sa nás možno bude týkať, ale nevieme o tom.

Hlbší výskum aktívnych bodov akupunktúry a čakrového systému, priniesol nové poznatky. Nové pre nás, dávno známe tam. Mnohí ste počuli o tom, že keď som prednášal v Hanoji na konferencii pre akupunkturistov v dobe môjho študijného pobytu tam, o našom výskume aktívnych bodov akupunktúry, ktorý bol veľmi prekvapivý výsledkami, ktoré v podstatnej miere ukázali, čo sme predtým nevedeli, ale tam na to nebola žiadna odozva. Keď som sa spýtal šéfa ústavu a hlavného vietnamského odborníka na akupunktúru v roku 1986, že prečo na to nebola žiadna diskusia, tak on mi odpovedal, že no viete, nemali sme o čom hovoriť, však my to tu už poznáme stovky rokov. Jasné, že mi to vyrazilo dych, ale musel som uznať, že asi má pravdu, keď to hovorí, že to čo sme tu krvopotne dva roky skúmali, oni už dávno poznali. Poznali to jednak zo starších čínskych prameňov, plus z vlastného ďalšieho výskumu, ktorý k tomu pridali a ten ich doviedol k jednoznačným vedomostiam, ktoré využili v praxi s výsledkami, o ktorých my sme mohli len snívať, pretože už mali bázu.

Oni to tiež nespájali s problematikou čakier a o EIS mali len veľmi hmlisté predstavy, my sme preskúmali aspoň túto jednu zložku. Inými slovami poznali tých robotníkov, ktorí tú prácu robia. Neuvažovali veľmi o tom, kto im k tomu dáva impulz, ani o tom, či sú k tomu vhodné podmienky, ale vedeli, kto na tom maká a v prípade potreby ako mu pomôcť, aby makal dobre. Prípad potreby bola nejaká porucha organizmu, a tá sa dala zaangažovaním aktívnych bodov akupunktúry, ktoré, dalo by sa povedať, tu hrali úlohu inštruktorov a majstrov, aby celú záležitosť dali do poriadku.

Vtedy, keď mi to takto povedal, som ešte nechápal tie súvislosti. Vedel som, na čo sme došli, ale na čo je to dobré, ako sa to dá pochopiť, ako sa to dá využiť, to mi ešte unikalo. To, čo som tam videl, bolo veľmi podnecujúce a zaujímavé, ale odôvodnenie toho, prečo to tak funguje, tam nebolo. Lepšie povedané, bolo iba v náznakoch, ktorým som začal rozumieť, až keď som si to pripomenul po rokoch.

Takisto ako až po rokoch nám došlo, čo vlastne znamenajú výsledky nášho výskumu. Dalo by sa povedať, že my sme ich chápali doslovne. Nevideli sme však ich hlbší zmysel. Ten sa objavil práve takýmto spôsobom, a to je veľmi ťažko spätne zistiť, že čo skôr s čo neskôr. To bolo také, že každý deň kúsok ako keby sa osvietil, a potom

zasa iný. Poznať, že to patrí k sebe, na to bol potrebný ďalší čas. Dnes už našťastie môžeme povedať, že už máme do toho vhlád, i keď určite nie konečný, definitívny, ale predsa ho už možno dať na verejnosť. To predtým nebolo možné nie zato, že išlo pôvodne o tajný výskum, vzhľadom na vtedajšiu politickú situáciu v osemdesiatych rokoch minulého storočia, ale preto, že sme to jednoducho ešte nevedeli podať tak, aby bolo jasné, o čo ide.

Ukázalo sa, že impulz, ktorý dá EIS, doslova musí uskutočniť, čiže previesť do reálneho života konkrétneho človeka, do reálnych dejov v jeho organizme, do reálnych chemických reakcií, ktoré majú v určitom čase na určitom mieste presne vymedzený význam a dôvod, že sa tým povedzme vytvárajú nejaké chemické zlúčeniny, ktoré slúžia ako prevodné mostíky pre ďalšie deje v samotnom organizme. Majú ho buď udržiavať pri živote, alebo riadiť jeho vývoj, alebo prispievať na obnovu časti orgánov, rôznych tkanív organizmu, ktoré sa opotrebujú a ktoré sa v priebehu života menia, teda obnovujú, postupne s menšou intenzitou. Najintenzívnejšie v dobe rastu a postupne sa to spomaľuje, to je prirodzený vývoj, ktorý sa dá čiastočne ovplyvňovať. Podstatné je, že sa ukázalo, že tá nesmierna zložitost' diania v aktívnych bodoch akupunktúry – to slovo akupunktúra je tam tak trochu pridané, pretože za normálnych okolností, človek, ktorý by normálne by fungoval po celý život až do úplného opotrebenia, žiadnu akupunktúru nebude nikdy potrebovať, pretože tie aktívne body nie sú na to, aby sa cez ne dávali impulzy akupunktúrnymi ihlami, ale súvisia so zmenou elektrických pomerov v mieste aktívneho bodu a so všetkým ostatným, čo akupunktúra znamená.

V našej, už pár rokov existujúcej, kolektívne napísanej učebnici akupunktúry, sú to dva hrubé zväzky, skoro dvetisíc strán, ktorú sme napísali s vedomím, že to bola len časť našich vtedajších vedomostí o samotnej akupunktúre. Viac sa už ani nedalo napísať, pretože kto by to mohol naštudovať. No pritom tam nie je ani slovíčko zmienky o ničom ďalšom, len o tom.

Tie ďalšie súvislosti, o ktorých teraz hovorím, sa v tej dobe ešte nebrali do úvahy, aj keby sa brali, tak redakcia ani nebola zvlášť ochotná pripustiť, aby sa o tom hovorilo, pretože to bolo niečo iné. Lenže ďalší výskum, zameraný hlavne na praktickú stránku veci, ukázal, že vlastne to, čo robia aktívne body na tele človeka, ktorých je už dnes známych okolo 400, každý z nich má nejakú úlohu v tom, aby tie impulzy, ktoré prichádzajú z EIS, premenil v čin. Aby zabezpečil, aby tam bolo to, čo to bude uskutočňovať, riadil to uskutočňovanie s využitím tých hmotných častí samotného organizmu, ktoré sú na to určené, teda tých miliárd, možno biliónov buniek, ktoré každý z nás v sebe má. A každá z nich je veľmi zložitou továrňou. Ale aby sa v tej továrni robilo to, čo treba v určitej chvíli, a nie to, čo netreba, na to musí byť nielen ten impulz, že toto treba, ale musí tam byť aj také pôsobenie, ktoré zabráni tomu, aby sa robilo to, čo netreba a podporí sa to, aby sa robilo to, čo treba.

Na základe toho sa potom vytvorí to, čo je potrebné, pričom tam ide o veľmi rýchly čas, stotiny, či tisíciný sekundy, alebo možno ešte menšie časti času na jednotlivé kroky a tie musia ísť za sebou v správnom poradí, nemôžu sa preskakovať a súbežne ich bežia milióny, pretože každá bunka, i keď momentálne povedzme má krátkodobý oddych, musí byť pripravená v prípade potreby, okamžite sa pustiť do príslušného diania, lepšie povedané v nej sa musí udiť to príslušné, čo sa má.

Na to už impulz nestačí, ten to len usmernil, ale treba aj vykonávateľa, a toho čo vykonávateľa vlastne riadi. Hmota, chemické látky, sú vykonávateľmi, ale musia byť riadené, aby robili to, čo je treba a nie niečo iné. To už musí byť lokálna záležitosť. Musí sa to diať na jednotlivých miestach tela, tam, kde je to treba a to zabezpečujú aktívne body, preto ich je v skutočnosti toľko. Možno ich je trochu viac, ale starí Číňania ich zatiaľ našli 360, mali možno trochu symbolickú podobu, pretože 60-tka bola v Číne rozhodujúcim číslom a 360 je 6 x 60. S dňami v roku to nemá súvislosť. Tým pádom sa začalo chápať, už v oných dávnych dobách, že tam je veľmi dôležité práve to, ako tie aktívne body pôsobia. Niektoré z nich mali len veľmi ohraničenú náplň činnosti. Mali na starosti len maličkosť, ale tá maličkosť bola niekedy v tom komplexe rozhodujúca a keby nebola, tak všetko sa pokazí. Iné z nich mali niekoľko náplní a zapájala sa len tá, ktorá bola aktuálne potrebná. Samozrejme, že to malo dopad pri samotnej akupunktúre, ale o tom nebudeme hovoriť, pretože to už nepatrí do tejto oblasti, to už je ďalšia záležitosť.

Samotné dianie bolo jednoznačne závislé na tom, aby tie aktívne body jednak spolupracovali, ale hlavne, aby vždy ten pár, lebo na ľavej aj na pravej strane tela boli rovnaké, aby sa ten pár bodov zapájal do činnosti vtedy, keď je to potrebné. Otázka potreby je často spomínaná, to si ešte povieme zvlášť. Celá záležitosť sa v organizme musela diať za určitých podmienok. V prvom rade museli byť tie aktívne body aktívne, to znamená, že museli byť prevádzkyschopné.

Náš výskum ukázal, že čo sa vlastne deje v tých aktívnych bodoch. Podotýkam, že aktívne body nie sú výmysel, sú dokázateľné fyzikálnymi prostriedkami. Teda elektrický prúd v nich prebieha inak, elektrický odpor kože nad nimi je iný ako na okolí atď., ich existencia je dokázaná. Starí Číňania mali vypracované, čo ktorý bod má na starosti a to sa potvrdilo, to sa nezmenilo za tie tisícročia. Vieme si predstaviť, v akých konkrétnych situáciách, ktoré body sa aktivizujú. Niektoré, tie čo majú na starosti práve výkon pre život dôležitých orgánov, ktoré musia stále fungovať, napríklad krvný obeh, trávenie, teda chemické deje tam a ďalšie, mohol by som ich vymenovať veľa, ale myslím, že to je všeobecne známe, tak tie aktívne body sú činné 24 hodín denne.

Sú aj také, to je väčšina bodov, ktoré majú na starosti niečo ohraničenejšie a aktivujú sa len vtedy, keď je to treba. Keď takáto funkcia momentálne nie je potrebná pre organizmus, tak ako keby spali. Prestanú v nich aj elektrické impulzy. Len čo sa však dostanú do potreby, tak sa aktivujú. Kto ich aktivuje? Aj tu je tým aktivačným faktorom EIS, ktorý nepôsobí len na bunky, pôsobí kdekoľvek v organizme, vrátane aktívnych bodov, vtedy, keď je to treba, keď sa mu signalizuje potreba a on na ňu reaguje presným výberom príslušných impulzov.

Hovorili sme ešte o tretej zložke, ktorá je to potrebná, a to je vytvorenie podmienok, aby to všetko mohlo fungovať, pretože to nemôže fungovať hocikedy a hocijako, k tomu musí mať príslušné danosti, príslušný materiál aj príslušnú energiu. Tu toto slovo môžeme jednoznačne použiť, pretože je dokázané, že je to energia elektromagnetická. Taká istá, ktorá nám svieti a poháňa všetko ďalšie, bez ktorej si už ani nevieme predstaviť normálne fungovanie života. Dávno boli petrolejové lampy, sviece a podobne, tie nám prakticky vymizli z možností, potrebujeme ich len vtedy, keď náhodou vypadne prúd, ale to je vždy len mimoriadna situácia. Elektromagnetická energia je však aj v nás a tam sa ani nevypína, pretože nervové impulzy sú čisto elektromagnetické. Mnohé deje, ktoré sa odohrávajú vytvárajú ten prúd, vytvárajú ho priamo. My máme v sebe aj generátory, pochopiteľne nie také, aby sme zapálili žiarovku tým, že ju chytíme do ruky, ale dosť na to, aby to tam fungovalo.

Vytvárame aj teplo, to sú chemické reakcie, vytvárame exotermické teplo, ktoré je nutné ako prostredie, v ktorom sa to bude diať, pretože tie deje sú závislé aj na teplote, niektoré vyžadujú teplo. Je potrebné, aby sa vytvorilo teplo, lebo len vtedy sú schopné chemické látky správnym spôsobom spojiť atómy povedzme do molekúl. A naopak, v niektorých prípadoch nie je potrebné teplo, lebo si ho samo vyrába chemickými reakciami, tými tzv. exotermickými atď. Ale to všetko musí byť riadené, to nepríde samo od seba. Je potrebné, aby na to bol ten prvotný impulz z toho systému a aby boli k tomu príslušné presné návody na to, ako sa to robí, na ktoré dohliadajú práve príslušné aktívne body v rámci svojej náplne a svojho dosahu.

Navyše tu musí byť ešte čosi ďalšie: musí byť aj možnosť zastupovania, pretože môže sa stať, že niektorý aktívny bod nebude fungovať, tých dôvodov je veľa. Pokiaľ by jeho funkcia bola jedinečná a on by nemohol fungovať, bola by to katastrofa. To znamená, že to, čo sa má udiť, by sa neudialo a keď sa neudeje jedna vec, tak tým takzvaným dominovým efektom – čiže, ako keď sú jednotlivé kocky postavené vedľa seba a keď do jednej ťuknete, postupne sa zrútiť – došlo by k výraznejším poruchám v organizme. Preto organizmus musí mať aj ten tzv. plán „b“, teda kompenzáciu, či už menej výkonnú, ale každopádne dostatočnú na to, aby k zrúteniu nedošlo.

To znamená, že aktívne body nie sú také, že tento má na starosti toto a tento má iné, až postupne do tých 400, ale ich náplň činnosti sa čiastočne prekrýva. To znamená, že keby jeden z nejakých dôvodov vypadol, tak iné sú schopné ho zastúpiť. Nie nahradiť, ale zastúpiť, dočasne, kým sa to zasa nejakým spôsobom neupraví, pretože každý z týchto systémov má navyše v sebe, nevynímajúc EIS, aj určité spôsoby seba obnovy, nie všeobecnej, ale špecifickej na určitých zložkách, na určitých funkciách, rôznym spôsobom, tá možnosť tu je a využíva sa bez toho,

že by sme si to uvedomovali. Prebiehajú v nás všelijaké údržbárske, stavebné a deštruktívne roboty každú chvíľu a vôbec si to neuvedomujeme, vôbec to nepocitujeme. Prečo? Pretože máme tzv. prah citlivosti. Pokiaľ všetky tieto deje nevyvolávajú také zmeny, ktoré by sme pocítili, povedzme ako bolesť, alebo ako niečo iné nepríjemné, alebo nevydávajú žiadne zvuky, tak o nich nevieme.

Sú ľudia, žiaľ pre nich, ktorí si vlastnou iniciatívou znížili prah citlivosti, tým, že neustále ako keby po ňom klepkali, aby šiel dolu. Prah citlivosti si predstavte ako nejakú zátarasu proti povodni, povedzme že na brehu rieky je dvojmetrový plot, cez ktorý sa voda nemôže dostať, aj keď stúpne. No ale pokiaľ by ho niekto znížil na pol metra a voda bude mať navyše 60 cm, tak nemá zmysel, aby tam ten plot bol, pretože už všetko cezeň ide. Toto isté sa deje v človeku.

Bežný človek sa až tak nezaujíma o to, čo sa deje konkrétne v ňom jednom, teda nie všeobecne v človeku, ale dalo by sa povedať uňho samého, on vlastne ten plot, ten prah citlivosti, ako keby mal vrozený tak, ako má byť, a je to v poriadku. Samozrejme, že je prestupný, keď ten problém je väčší. To zasa má svoj význam, nie je to len chyba toho prahu, to je normálne a potrebné, pretože človek má pocítiť, keď je vážnejšie poškodený, ináč by mu nenapadlo hľadať pomoc. Všetko v organizme má svoj význam. Lenže keď si ho človek príliš vlastnou vinou zníži, čo samo od seba nikdy nepríde, tak zachytiť a zacítiť aj také zmeny, ktoré by za bežných okolností vôbec nemusel pociťovať a začne proti nim čosi robiť a začne si ich všimáť, a to je vždy chyba. K tomu sa dostaneme o chvíľu, keď budeme hovoriť o protivníkoch, teraz hovoríme o pomocníkoch, potom budeme hovoriť o škoditeľoch. Tak vlastne oni sú si navzájom pomocníci. Nemohlo by sa nič diať, čo zabezpečuje aktívne body, pokiaľ by neprišiel impulz, že je to treba. Preto musí byť ten systém. Ale nemohlo by sa nič diať, keby neboli k tomu podmienky, prísun príslušných materiálov, zásobovanie všetkým, čo je potrebné, zásobovanie aj prostriedkami, ktoré sú nutné preto, aby bol materiál na tú robotu, ale aby bola aj sila na tú robotu, čiže energia, v tomto prípade zasa elektromagnetická. Tá sa musí vyrobiť. Nezvykneme sa dobíjať ako holiace strojčeky alebo mobily. My si nemôžeme dovoliť, keď sa človek cíti vysilený, že aby bolo všetko v poriadku, tak strčí dva prsty do zásuvky. Môže ich tam strčiť a bude to aj cítiť, ale určite mu to sily nepridá. Takže to si my vyrábame sami, ale aby sme si to mohli vyrobiť, zase tam musí byť impulz, aby sa to vyrobilo. Musí byť spôsob, aby sa to dalo vyrobiť, musí byť vhodný materiál, z ktorého sa to dá vyrobiť. A to všetko musí niekto zabezpečiť, to nepríde samo od seba. Každý si to musí vyrobiť sám bez toho, aby do toho zasahoval, pretože by do toho zasahoval určite nekompetentne a pobabral by to. To nie je automatika, ale je to práca systému.

Ukazuje sa, že to všetko robí práve systém aktívnych bodov, ale aby to mohol robiť, potrebuje spomínané podmienky na prácu. To je bežný pojem, ktorý sa používa, že na prácu musia byť vhodné podmienky, a tie musí zasa čosi vytvárať. Ukázalo sa ďalšími výskumami, prienikmi do vedomostí starých Indov, a nášho môžeme povedať, že kolegu Patandžaliho pred 3600 rokmi, ktorý o tom napísal knihu, ktorá sa zachovala, a i keď nie presne našimi slovami, ale naznačil v nej, že na čo vlastne existuje čakrový systém u človeka, ktorý má každý človek tak isto, ako aj aktívne body, bez ohľadu na to, že tamto našli Číňania a toto Indovia a prípadne ešte ďalšie veci, ktoré našli iné národy. Je to záležitosť, ktorá je povinnou výbavou každého človeka.

Čakry, ktorých je podľa najpôvodnejších indických názorov v rámci tela 6, v prednej časti, ale na rozdiel od aktívnych bodov, sa nedajú fyzikálne dokázať, všetky pokusy zlyhali. Tam nie sú žiadne zmeny zaznamenateľné našimi súčasnými prístrojmi. Vychádzame však nielen z tých starých poznatkov, ale aj z určitých poznatkov aktuálnych o tom, že sociálne usporiadanie a podklady pre možnosť nerušenej roboty tých aktívnych bodov a všetkého hmotného, čo s tým súvisí, že to naozaj môžeme rozdeliť na šesť druhov náplne. Čiže tých 6 čakier si nevymysleli len tak, ale vychádzali z dôkladných pozorovaní po mnoho generácií, zo skutočných situácií, aké sú v ľudskom organizme a kedy ktorá z tých čakier mohla byť poškodená a už nezabezpečovala to, čo mala, i keď aj tam je. Hoci nie až v takom rozsahu ako u aktívnych bodov, ale aj tu je určitá schopnosť vzájomného zastupovania. Je to naozaj len v krajných prípadoch, keď už hrozí človeku smrť.

V zásade možno povedať, že čakry sú na to, aby zabezpečovali vhodné pracovné prostredie pre samotné hmotné časti organizmu, ktoré sú bezprostredne v ich aktivite, v ich práci, riadené z aktívnych bodov a všetkého, čo s tým súvisí, a ktoré pracujú na báze impulzov prichádzajúcich z EIS.

Tým sa nám tieto tri systémy v podstate ukazujú ako nutný, vzájomne spolupracujúci komplex, ktorý v prípade určitých porúch môže byť porušený celý tím, že tá porucha sa rozšíri aj na to ďalšie. Pretože keď je porucha, nie je dosť impulzov, pretože keď je porucha v EIS, alebo čo je ešte horšie, ak ide o vonkajší vplyv a podobné záležitosti, ktoré narušujú funkciu EIS, tak to znamená, že ten systém nebude dávať správne impulzy na to, čo sa má diať, ale vzhľadom na dôsledky poškodenia tým vonkajším vplyvom, bude dávať nesprávne impulzy.

Pretože tá druhá časť, aktívne body, nie sú rozumné, neuvažujú, neposudzujú, že impulz, ktorý príde, aby sa tam niečo dialo, v podstate vlastne je impulzom na dianie, ktoré bude škodiť tomu organizmu, ale ho splnia, no a tým dochádza k poškodeniu. Poškodenie samo osebe znova dáva EIS na vedomie: je zle, pomáhaj, spusti také podnety, ktoré budú vhodné na to, aby sa spustili také javy, ktoré pomôžu tomu organizmu. Je otázne, či organizmus, či ten systém je tak poškodený, že už toho nie je schopný a vyše ešte niečo zlé, alebo ešte nie je tak poškodený, aby nevysielal súčasne, čo je samo osebe nelogické, nezmyselné impulzy, no ale čo, on si nemôže poradiť, nevie to rozoznať, že posielá impulzy pozitívne na odstránenie škôd, ktoré sám zapríčinil tým, že posielá súčasne aj tie nesprávne impulzy a podnety. V takom prípade môže dôjsť k druhotnému narušeniu čakrového systému. Lenže takisto môže dôjsť k narušeniu v opačnom smere. Ak je narušený čakrový systém a tie deje, ktoré sa majú diať a ktoré budú aj správne podnietené správnymi impulzmi z EIS, sa nebudú môcť konkrétne uskutočniť, pretože nebudú mať na to podmienky, lebo čakrový systém ich nezabezpečil. Čiže problém sa zasa začne zhoršovať opačným smerom.

To všetko je možné, a ten, kto by chcel pomôcť, musí vedieť rozlíšiť, že kde je chyba, v ktorom systéme. Pretože nemá zmysel napravovať ten, ktorý je už výsledne postihnutý, ale hlavne ten, z ktorého to postihnutie vychádza. V tom prípade treba vedieť, prečo k tomu došlo, čo to vyzvalo, čo bola tá príčina, ktorá to prvé narušila a keď je možné a aj sa podarí identifikovať ju, tak ju odstrániť, pretože jedine likvidácia príčiny toho prvého poškodenia pomôže všetkému poškodenému. To je ďalšie poučenie z celej veci.

Keď sme si takto vysvetlili, o čo ide, môžeme začať hovoriť o tom, čo je vlastná téma, to znamená pomocníci a protivníci, škoditelia. Pretože nejde len o EIS, ide o celý komplex týchto záležitostí. Samozrejme, nevieme, či je to už všetko, či sa ešte neobjavia nejaké iné systémy, ešte zďaleka sme nedospeli k tomu, aby sa to dalo dohromady, tak musíme brať do úvahy komplex, nielen samotný EIS, ale aj tieto dva systémy aj z hľadiska pomocníkov aj z hľadiska škodcov.

Pomocníkov je pomerne málo, dali by sa zrátať na prstoch jednej ruky, ale škodcov je nepreberné množstvo. Najprv o pomocníkoch.

Prvým rozhodujúcim **pomocníkom** pre všetky tieto deje v človeku, je človek sám, ako individuum, ako jednotlivec, ako človek obdarený schopnosťou myslenia, rozhodovania, vnímania, a teda aj tvorby informácií určených samému pre seba.

Prečo znova zdôrazňujem, ako ste ma už mnohokrát počuli, tú individualitu. Pretože je systém, a bol, to nie je vynález novoveku, vieme ako to vyzeralo v tých dávnych starých krajoch, rôznych zemiach, kráľovstvách, alebo iným spôsobom spravovaných zemiach, kde tí, ktorí mali moc, určovali, čo je pravda a čo nie je pravda, čo je zákon a čo nie je zákon, určovali, ako sa majú ľudia správať. Vždy sa našli takí, ktorí sa správali trochu inak a mali z toho problémy, ale väčšina sa podriadila. Pričom v tom správaní nešlo len o to, čo by sme dnes nazvali správanie sa podľa zákonov, ale išlo aj o tie vyslovene privátne záležitosti: ako sa obliekať, čo jesť, ako sa správať, čo používať ako zábavu atď. Bolo to eventuálne rozvrstvené podľa toho, do akej spoločenskej triedy človek patril.

Boháč, ktorý mal navyše možnosti nejakého riadenia mal iné pravidlá ako chudák, ktorý bol na milosť a nemilosť tým iným. Dnes, i keď sa sociálna situácia zmenila, je tendencia, aj keď len v zmysle rád a nie zákonov, vytvoríť rovnaké podmienky aj spôsob diania, aj preto každú chvíľu počujete v médiách slovné spojenie „životný štýl“, ktorý sa propaguje prípadne aj s reklamami výživových doplnkov a podobne, ale hlavne sa proklamuje: zdravo sa stravovať, viac pohybu a občas sa k tomu pridá ešte niečo, čo súvisí s tým marketingovým ťahom.

Ale čo je to ten životný štýl a čo je to zdravo sa stravovať? To sa každú chvíľu mení. Určite máte tú skúsenosť, že vám nejaký dietológ, nechcem menovať toho nášho slovenského, ktorého je každú chvíľu počuť v rozhlase, ten odporúča: toto jedzte a tamto nie a o mesiac presne naopak. Známy je prípad z Ameriky, tam je to bežné, ale toto bol veľmi pretriasaný prípad asi pred 12-timi rokmi, keď veľmi známy pán profesor, ktorý sa veľmi dobre vyzná v problematike okolo stravovania, vystúpil s tým, že paradajky sú v podstate jedovaté, pretože spôsobujú rakovinu a neviem čo všetko možné, že to je vraj horšie než muchotrávka. Samozrejme, Američania, veľká väčšina sú veľmi dôverčiví a behom pár dní všetky kečupy zostali trčať v obchodoch na policiach, žiadne paradajky sa nekupovali, kečupové firmy zbankrotovali a vtedy sa zrazu objavil nejaký dobrák, ktorý prezradil, že pán profesor dostal od firiem, ktoré vyrábali horčicu, obrovské prachy zato, aby uverejnil článok proti paradajkám. Pretože ak sa na niečo nedá dať kečup, tak sa dá horčica a keďže kečup sa prestal používať, tak horčica sa stala takmer nedostupným tovarom, pretože všetci sa na ňu vrhli. Horčicové firmy mali výborný zisk. Keď sa však na to prišlo, tak pán profesor dostal basu, horčicové firmy išli do bankrotu a kečupové sa postavili na nohy.

Takí sú Američania, ale tento štýl sa presadzuje, aj keď nemáme dôkaz, preto nehovorím meno, raz platí ten, tak jeho produkt sa bude považovať za zdravý a za zlý sa označí ten, ktorý je na opačnej strane stravovania. Potom, keď sa zmení ten, kto platí, tak sa aj to zasa zmení, však prečo nie, keď je možné si zarobiť týmto spôsobom.

To znamená, že čokoľvek nech by sa aj propagovalo raz to a inokedy zasa tamto, však vieme, že raz je niečo proti mlieku, potom sú zasa za mliečne výrobky, raz sú proti cukru, druhý raz zase za cukor, tak isto za soľ a proti soli atď. Skrátka a jasne, človek má jesť to, čo mu chutí a neškodí. Na to má prísť sám, na to nepotrebuje žiadne inštruktáže, ale potrebuje hlavne byť sám sebou. Nie zato, že tak sa to u nás doma varí, alebo mi to tak niekto ponúkol a keby som odmietol, tak sa urazí, nie: toto chcem, lebo mi to chutí, ale aby som vedel, že mi to chutí a nie, že mi to chutí zato, že to chutí iným, ale že to chutí mne bez ohľadu na to, čo hovoria iní, to si treba dohovoriť sám so sebou, že keď to bude jedlo, ktoré potrebujem, tak to mi určite nebude škodiť, práve naopak, tak nech mám naň chuť, nech mi naň tečú slinky. A to, čo nepotrebujem, nech mi to ponúka ktokoľvek, akokoľvek, kedykoľvek, tak nechcem, a hotovo. Aj keby mi to priniesli na zlatej tácke a aj keby mi to osobne uvarila Betka II., tak poviem Výsosť, nie ďakujem, neprosím si.

Toľko na nadľahčenie témy. Ide o to, že individuálna stránka veci je rozhodujúca a to, čo je pre jedného vhodné, aby podporilo prinajmenšom tieto tri systémy, u druhého nemusí byť vhodné. Človek by to mal vedieť, alebo uvedomovať si, že toto áno a toto nie a takto áno a takto nie. Bez ohľadu na všetkých ostatných. A tu sme práve u tých priateľov, čo vlastne môžeme považovať za priateľské, za vhodné preto, aby to podporovalo všetky tri systémy. Nejde o ich hodnotenie, usporiadanie podľa dôležitosti, všetky tri sú rovnako dôležité, keď ktorýkoľvek z nich nefunguje tak, ako by mal, ohrozuje človeka ako celok, čiže to priateľské je spoločné.

Vplyv na EIS je záležitosť vlastného psychického, čiže myšlienkového a teda informačného riadenia, alebo neriadania. To neriadania je rozumnejšie, pretože všetky tieto tri systémy sú schopné fungovať samy od seba. Nie automaticky, ale samé od seba. Oni sú na to, aby fungovali, a my nemáme dôvod do nich zasahovať. Pokiaľ by sme ich chceli využiť na niečo navyše, samozrejme, v rámci daných možností a hlavne vtedy, keď by to bolo potrebné. Tú potrebu si určujeme sami, ale tá potreba má byť v prvom rade primeraná tomu, čo sa vlastne deje so samotným človekom. Primeraná jeho individualite. Nie zato: potrebujem niečo, lebo to vidím, lebo to robí druhý, lebo sa to odo mňa očakáva, ale preto, že to ja potrebujem a všetko ostatné je vedľajšie. Tie potreby máme každý

deň a každú chvíľu. Ja teraz potrebujem držať mikrofón, druhou rukou potrebujem robiť nejaké gestikulácie, aby sa nezdalo, že nad tým mikrofónom spím, to je potreba. Preto sa musí všetko diať tak, aby sa tie príslušné svaly aktivovali. Ale momentálne nepotrebujem prestupovať z nohy na nohu, preto neaktivujem žiadne svaly na nohách a množstvo ďalších vecí nepotrebujem robiť súčasne. Čiže tá potreba je bežná záležitosť. Existuje však aj falošná potreba, a to už nie je priateľ.

Keď raz ide niečo samo od seba a organizmus základné potreby má, on ich signalizuje, nemusíme zvlášť myslieť na to, ako pohybovať časťami tela. Na druhej strane ide o to, aby sme sa zdržali takých potrieb, ktoré si vymyslíme, ktoré nevychádzajú z danej situácie a hlavne, pokiaľ sú to také informácie, ktoré systém berie ako potrebu a týkajú sa jeho funkcie, niektorého z tých troch spomínaných systémov. Napríklad konkrétne, nejde len o jednorazovku, ale aj o určitú situáciu, a tá sa týka najmä čakrového systému. Moderných kníh o čakrách je habadej a aj keď si to tí autori zrejme neuvedomujú, vo väčšine prípadov je to marketingová záležitosť, pretože o čo tu ide?

Čakry patria do širšieho záberu rôznych indických metódik, ktorými sa človek nejakým spôsobom ovplyvňuje. Od jogy počínajúc, cez ďalšie metódy, pričom joga je u nás naozaj len karikatúra jogy a často ešte niečo horšie, pretože joga je spôsob života a určite nie nejaké poskakovanie a so žiadnymi predponami ako gravid-joga a podobne. Ide o to, že pokiaľ sa nevhodným spôsobom robí niečo, čo by človek robiť vôbec nemusel, ale dá sa na to, pretože ho na to niekto naviedol, čiže marketingovým spôsobom sa k tomu dostal, pretože sa dozvedel z nejakého materiálu, že ovplyvnenie čakier prostredníctvom nejakých metódik, ktoré sa často nazývajú len cvičeniami, ale je to obyčajne len karikatúra hatha-jogy, tak si vraj vylepší napríklad hlavne svoju psychiku. V hoci ktorej tlačovine alebo v článku a podobne nájdete, že keď budete mať v poriadku čakry, tak budete mať v poriadku psychiku, nebudete mať strach, obavy, nebudete mať depresiu, nebudete roztržitý, nebudete mať trému pred ľuďmi atď. Ale keď sa pozrieme na pôvodnú starú literatúru, tam sa píše presný opak. Tam sa píše, že všetky takéto psychické nevhodnosti, ktoré si človek vytvoril, pôsobia na čakry a poškodzujú ich. Nie že čakra, keď bude zdravá, bude zdravá aj tvoja psychika, a tvoja psychika nie preto nie je zdravá, že nie je zdravá čakra, ale presne naopak.

Keď tvoja psychika nebude zdravá, keď si to budeš udržiavať, keď nič proti tomu neurobiš, keď sa nenaučíš uvoľňovať a povzniesť sa nad seba a nebudeš mať strach z niečoho, z čoho by strach bežne nemusel byť, ani strach o seba atď., tak tvoje čakry budú fungovať tak, ako majú a zabezpečia, aby aj tvoje telo fungovalo ako má, a nie naopak. To má širší dosah, na to prišli už starí Rimania, ktorých nemôžeme považovať za nejaké veľké vzory v tejto oblasti, ale oni predsa vytvorili heslo: mens sana in corpore sano, čiže zdravá myseľ v zdravom tele.

Vo všetkých indoáriských jazykoch slovo, ktoré je na začiatku vety, je de facto príčinou a významové slovo na konci vety je vlastne následkom. Keď hovoríme mens sana in corpore sano, zdravá myseľ v zdravom tele, tak to znamená inými slovami povedané: zdravá myseľ vytvára podmienky pre zdravé telo. Lenže ktosi, v iných jazykoch, možno niekedy v stredoveku, túto dva a pol alebo 3000 rokov starú poučku jednoducho prehodil a vznikol z toho nezmysel, ktorý sa dnes u nás bežne používa: v zdravom tele zdravý duch. Po prvé z mysle urobili ducha, chudák duch, čo s tým má? Na prvé miesto dali zdravé telo, čiže inak povedané u nás to znamená: ak budeš zdravý, tak budeš mať zdravého ducha, čo je nezmysel, opak je pravdou. To sa týka aj mnohých ďalších takýchto záležitostí a to už je vec, ktorá má bezprostrednú súvislosť s čakrami.

Čo sa týka aktívnych bodov, tie je tiež možné podporiť. Starí Číňania prišli na to, že emócie, a zasa sme len pri tej psychike, že aj tie takzvané pozitívne emócie: radosť, pocit šťastia, všetko to, čo sa považuje za ideálne, keď sa stratí kontrola nad tým, tak to škodí. Človek sa môže radosť, môže cítiť šťastie, ale musí to mať pod kontrolou. To sa nemôže prejavovať tak, ako v reklame na pôžičku, kde si niekto kúpil za mesačný príspevok gauč a dvadsať ľudí okolo neho poskakuje od radosti, že si kúpil gauč. Všetko to je absurdné. Starí Číňania prišli konkrétne na to, že nekontrolovaná radosť poškodzuje krvný obeh, srdce aj cievy a mali na to dosť dôkazov.

Negatívne emócie ako nenávisť, strach, závisť atď., tie poškodzujú vždy všeobecne. Prišlo sa na to, že aktívne body a dráhy, ktorými sú pospájané, fungujú vtedy tak, ako majú, keď nie sú zbytočne zaťažované nevhodnými emóciami, pokiaľ sú emócie vyrovnané. To znamená, že človek nemôže byť bez emócií, tak ako to kedysi chceli v Ríme stoici, Seneca a ďalší. Človek nutne nejaké emócie má a pokiaľ by ich veľmi, veľmi potláčal, to by tiež nebolo zdravé. Ale negatívne emócie voči iným treba potláčať, pretože nikdy nie sú dobré, ani voči sebe a môžu aj iných poškodiť. Pokiaľ sú to emócie pozitívne, treba ich mať pod kontrolou. To je všetko.

Platí to v podstate rovnako aj pre aktívne body. Podporiť ich môžeme jedine tým, že budeme voči sebe neutrálni. Čiže človek sa nemá ani o seba príliš starať, myslím tým po psychickej stránke, ale ani si nemá sám seba nevšimáť. Treba v tom zachovať mieru. Ono to nie je presné, môže to mať nejaké výkyvy, však sme ľudia, ale zasa nesmie to ísť príliš ďaleko v tých výkyvoch. Vtedy môžeme povedať, že sa určite stavíme priateľsky ku všetkých trom svojim systémom a špeciálne práve k tým dvom.

Čo sa týka EIS, tam emócie až taký bezprostredný vplyv nemajú, ale majú vplyv práve tie prílišné seba pozorovacie hodnotenia. Proste, robiť si každodenne audit, nie je vhodné. Niečo iné je vstupovať si do svedomia. Tomu sa hovorí, že rozumný človek si každý deň vyčistí topánky a vstúpi do svojho svedomia. Tie topánky si vyčistí kvôli tomu svedomiu, a nie kvôli tomu, že by boli zablatené. Zasa to znamená len sebahodnotenie, nie zhodnotenie svojho tela, ale hodnotenie svojej aktivity, svojich činov, prípadne aj zámerov, pokiaľ sa ešte nepremenili na činy. To je v poriadku, ale ak to ide smerom k telu, tak vlastne vytvárame informácie, ktoré sa ho začínajú dotýkať, buď tela samotného, naše informácie pôsobia na hmotu, pôsobia na vesmír, tak prečo by nepôsobili na naše telo. A pokiaľ sú ešte naplnené obavou, tak signalizujú telu, že sa tam niečo deje, hoci sa tam nič nedeje. Telo to signalizuje systému, a vtom to už nie je pomocník, ale škodca.

Takže sme sa dostali od pomocníkov ku **škodcom**. Hovoril som, že pomocníkov je len zopár, ale škodcov je nesčíselné množstvo. Dajú sa rozčleniť na dve skupiny. Škodiť možno telu a možno škodiť práve týmto systémom a špeciálne EIS, pretože ten nie je tak viazaný na telo ako sú aktívne body a čakry, ktoré sú súčasťou tela. Škodenie priamo telu musí z niečoho vychádzať, a to niečo je široká škála. V teórii TČM v súvislosti s aktívnymi bodmi mali starí Číňania vyčlenených niekoľko druhov škodlivín, z ktorých každá mala iný účinok a na inú časť systému aktívnych bodov a teda aj inú časť následkov. Nazývali ich rôznymi spôsobmi, i keď to nebolo doslova to, čo to znamená v našom preklade: horúčosť, chlad, vlhkosť, suchosť, vietor a oheň, teda bolo ich šesť. Medzi ohňom a horúčosťou bol rozdiel, pretože horúčosť pôsobí zo všetkých strán, ale oheň pôsobí len z jednej strany. V tom čase horievali ohne aj v domoch kvôli vareniu, bolo to tam častejšie, než u nás. Ostatné sa môžu kombinovať, i keď suchosť s vlhkosťou sa zrejme kombinovať nebude, alebo chlad s horúčosťou tiež nie, ale vietor sa môže kombinovať s hocičím atď., a tým je to ešte horšie. Avšak nešlo len o klimatické záležitosti, ale o komplex, ktorý sa týmto spôsobom nejako prejavoval, dal sa takto nazývať, prenikal do systému aktívnych bodov, ale dôležité je, že sa v nich nerozširoval sám, ale vytváral si kolaborantov z jednotlivých súčastí tých aktívnych bodov.

Podobne, ako keď vírus vnikne do organizmu, nerozmnožuje sa tam ako baktérie delením, ale nové vírusy si vytvára podľa svojho obrazu z tkanín samotného tela. To isté sa dá chápať aj v šírení sa škodlivín vo vnútri tela. Dalo by sa povedať, že aktívne zložky aktívnych bodov, teda to, čo tie body vytvárajú, menia zjednodušene povedané z konštruktívneho na deštruktívne zameranie, čiže také, ako majú tie škodliviny samy. Takže škodlivina nie že by postupovala sama, ale fakticky si vytvára svoje kópie, svojich nasledovníkov, svojich kolaborantov, spolupracovníkov, zo samotného organizmu. To znamená, že organizmus poškodzuje dvojnásobne, jednak tým, že stráca svoje časti a jednak tie časti vlastne pôsobia proti nemu. Podľa starých Číňanov je to škodlivina, ktorej sa je ťažko brániť, nie je to celkom vylúčené, ale to je už ďalšia záležitosť, do ktorej sa nebudeme púšťať, pretože to by bolo na celý deň.

V organizme však máme určité obranné mechanizmy, ktoré sú schopné iné, nepoškodené aktívne body pridať k svojim náplniam činnosti. Organizmus má do určitej miery svoje schopnosti obrany, niekedy im treba pomôcť. Preto sa tie aktívne body akupunktúry využívajú ako vstupná brána do organizmu, ktorá je špecifikovaná na určitý efekt. Pretože okolie také brány nemá a teda nemá zmysel tam vstupovať povedzme ihlou, to by bolo iba obyčajné nič neznačiace pichnutie, ale aktívny bod sa tým pichnutím vlastne špecificky zaktivizuje.

Akupunkturistom sa snažíme vstúpiť na našich pred atestačných kurzoch akupunktúry ďalšiu poučku. Možno neviete o tom, že akupunktúra je u nás oficiálny lekársky odbor tak ako každý iný, s atestáciami a so všetkým ďalším. Na rozdiel od všetkých ostatných štátov, my sme prví v Európe, takto sme tu u nás zriadili zákon. Rok po nás to urobili ešte Lotyšsko a nikto ďalší. Ani v Čechách to nemajú, hoci sa o to veľmi snažia. Takže akupunkturisti majú riadne kurzy, ako každý iný odbor medicíny, takzvaný nadstavbový, ako je kardiológia, hematológia atď. Tam sa im zvlášť zdôrazňuje: že aktívny bod nemá rozum, nevie, čo má robiť vtedy, ak od neho žiadame niečo iné, než je jeho náplň, alebo sú také body, ktoré majú niekoľko rôznych náplní.

Napríklad bod má na starosti niektorú oblasť tela, ale súčasne je čímisi, čo by sme nazvali „konzulom“ inej dráhy, na ktorej sú ďalšie aktívne body, lebo na tej dráhe aktívne body spolupracujú užšie, než s inými, ale keď to potrebuje stav toho človeka, pretože tá dráha je poškodená, zostalo tam len pár bodov, ktoré sa prípadne dajú ešte použiť, a niektorý z nich je akože konzulom inej dráhy, ktorá je nedotknutá, tak jeho aktivácia podnieti tú druhú dráhu, aby sa zaktivovala na pomoc tej postihnutej. Ale ten bod má aj iné povinnosti, a on nevie, keď sa napichne, že prečo ho napichli. Preto to akupunkturista musí tomu bodu dať vedieť. Ako? Informačne! Zameriam sa na to: tento bod teraz pichám zato, aby som aktivoval jeho konzulskú funkciu a nie jeho funkciu lokálnu. Keď to neurobí, tak ten bod bude aktivovaný, ale to neznamená, že správne. To je však už vec čisto tej praxe. Súčasne to hovorí, že aj tým bodom, ktoré majú len jednu funkciu, je vždy dobré ešte im pripomenúť: však ty si tu zato. To znamená, že akupunkturista keď pichá, musí byť sústredený na to, prečo bod pichá a dať to tomu bodu vedieť. Tým pádom bude ten efekt výraznejší.

Toto špeciálne, sme veľmi presne počuli a zdôrazňovali nám to, keď som bol na študijnom pobyte aj v Akadémii čínskej medicíny a aj vo Vietname v Ústave akupunktúry, aj na kongrese v Južnej Kórei v Soule pri oficiálnych návštevách niektorých pracovísk tohto rázu, že toto oni berú do úvahy a to je veľmi dôležité. U nás sa to spočiatku tak nebralo, ale teraz to už naši poslucháči vedia. Toto sú tí pomocníci.

A tí škodcovia, ako som spomínal, konkrétne tie tzv. škodliviny proti aktívnym bodom a proti čakrám, to sú rôzne metodiky, ktoré ich v skutočnosti poškodzujú. Ide o metodiky akože na podporu **čakier**, lenže netreba podporovať niečo, čo nepotrebujú, netreba podporovať niečo normálne. Predsa nebudeme normalizovať niečo, čo je normálne. Ale to sa pokojne robí, akože sa pridáva tým čakrám nejaká nadhodnota, ktorá má neviem čo všetko urobiť, to je však úplný blud, pretože manipulácia s čakrami je nebezpečná, je to škodlivina. Čakry treba nechať, nech si robia svoje. Len vtedy s nimi musíme niečo robiť, keď zistíme ich poruchu, tá môže byť z rôznych príčin, a veľmi často je práve z nevhodného zaobchádzania, z použitia úplne nezmyselných pojmov, ako je čistenie čakier. Neviem si predstaviť špinavú čakru. Človek môže mať špinu na bruchu, tam, kde je tá čakra umiestená, ale to s čakrou nemá nič spoločné. Tak aké čistenie čakier, alebo aké odblokovanie? Ako môže byť čakra zablokovaná? Čím zablokovaná? Ako zablokovaná? Zostane stáť? Všetka ona sa nehýbe. To je miesto, to nie je objekt. Pojem čakra vymysleli v pred sanskritskej dobe v prákrite anabraša ako slovo pre koleso, ktoré vtedy objavili, že čosi také existuje, Indiáni to objavili až o dvetisíc rokov neskôr, a začali ho používať, a pretože bolo objavené, a bolo to niečo špeciálne, tak vlastne malo posvätný nádych a práve preto ich nazvali čakrami, kolesami, aj keď so žiadnymi kolesami nemajú nič spoločné. V ľudových knihách ich kreslia ako kolesá, ešte aj s čiarkami, ktoré majú znázorňovať výplň kolesa ako na voze. V skutočnosti ide o reálnu funkčnú záležitosť, nie tvarovú.

Ďalší škodcovia, ktorí prichádzajú do úvahy, a ktorých sme v rámci všetkých našich kongresov a aj na seminároch použitých javov nazývali vonkajšie vplyvy alebo **informačné** poškodenia a podobne, to všetko sedí,

ale len proti **EIS**. Pretože EIS sa proti informačným vplyvom nedokáže nijakým spôsobom brániť. Informácia prenikne všade. Informácia nemá žiaden priestorový a ani časový charakter. Môže preniknúť kdekoľvek, kam je nasmerovaná. Nemusí byť nasmerovaná a vtedy ide širinou, to sú hlavne tie čisto fyzikálne informácie, ale pokiaľ je to informácia vytvorená človekom, spravidla býva nejakým spôsobom usmernená. Nemusí byť, ale pokiaľ je usmernená proti konkrétnemu EIS, tak vniká tam a podľa toho, o čo ide a akým spôsobom je to zamerané, tak to vytvára vždy škodlivinu. To nikdy nie je a nemôže byť nič dobré. Dobrou informáciou môže byť jedine informácia, ktorá tú škodlivinu zničí, a to je všetko. Prípadne podnieti niečo konkrétne, napríklad vylepšenie ochranných funkcií systému, to je dobré, to je pomocník. Tá škodlivina je však častejšia.

Iné škodliviny môžu pôsobiť len na systém aktívnych bodov a ich efekt následne poškodzuje aj ostatné systémy. Sú škodliviny, ktoré pôsobia len na čakrový systém, to sú tie manipulačné, alebo psychické. Ďalšie škodliviny pôsobia priamo na telo. To sa už potom určitým spôsobom viac-menej týka všetkých týchto troch systémov, ktoré sa musia mobilizovať, aby to napravili. Poškodenie tela však nemôže byť iné, než takými prostriedkami, ktoré na telo môžu pôsobiť. To je doslova bludný kruh. Vychádzajú nám dva druhy škodlivín. Znova informačný, ktorý sme kedysi vôbec nebrali do úvahy, nikomu nenapadlo, že by informácia mohla ovplyvniť hmotu, ale môže. Na to už prišli fyzici a dokázali experimentami, že informácia vytvorená človekom môže ovplyvniť zloženie, štruktúru hmoty. Keď je ovplyvnená štruktúra, tak hmota sa správa inak. Pokiaľ to chceme experimentami špeciálne dokázať, tak ako to dokazovali na Stanfordskej univerzite, ale aj inde, aj na európskych univerzitách, že priame myšlienkovito vytvárané informácie na hmotu, s jasne určeným cieľom, aby sa štruktúra tej hmoty zmenila tak, že bude kozmické, zemské a všetky ostatné žiarenia transformovať spôsobom, ktorým konkrétne zmení inú hmotu podľa toho, ako sa určí, ako ju má zmeniť. Napríklad zmeniť jej chemické zloženie, alebo dokonca zasiahnuť do biologických procesov na úrovni hmyzu, to sa dokázalo. No ale keď je to možné, tak je možné prakticky predpokladať, že tá hmota sa bude štruktúrne meniť akákoľvek, nielen hmota, ktorú využili oni, konkrétne oceľ. To je zmesanina, nie zlúčenina, železa a iných rôznych látok podľa druhu ocele, ale má svoje určité vlastnosti, ktoré sa týmto spôsobom podarilo zmeniť prostým pohľadom zo vzdialenosti niekoľkých metrov na oceľovú kocku. Oni používali kocky, ktoré mali výšku 15 cm a robili to naraz piati. Päť fyzikov sa po dobu 10 minút sústredilo a vnucovali tej kocke inú štruktúru, ktorú nie je vidieť navonok, možno by sa dala vidieť pod elektrónovým mikroskopom. Takúto kocku tým spôsobom nastavili na iný efekt. Jednu na efekt zmeny pH vody a ďalšiu na efekt zmeny nejakej chemickej látky na inú. Predstavme si, že človek bude takýmto spôsobom, už či iný na jeho telo, ale aj sám na seba, nie cez systém, pôsobiť priamo na určitú časť tela, chciac, aby sa niečo zmenilo. Sú dve možnosti, buď sa to zmeniť dá, a keď ten človek to urobí skutočne precízne, tak si pomôže, tak si zmení trebárs nejaký zápal na normál, alebo čokoľvek iné, ak to je možné biologicky. Nie je možné si týmto spôsobom nechať narásť tretie zuby, alebo tretiu ruku, to nejde, ale mnohé veci by mohli ísť.

Samozrejme, že to ide aj v prípade, že vysielačom takejto informácie je iný človek, avšak to pôsobenie musí byť veľmi presné, aby niečo nepokazil. Schopný je toho každý, len je otázka, či to vie, a či je dostatočne zodpovedný, aby si bol vedomý, že to vie a že určite nepoškodí.

Čo sa týka iných pôsobení na telo človeka, tie sú obyčajne škodlivé, pretože sú navyše, nie sú potrebné. Veľmi ťažko predpokladať, že by človek potreboval, že by mu robilo špeciálne dobre, dostať sa do nejakého nezvyklého fyzikálneho prostredia. Hovorí sa, že pyramídy môžu veľmi výrazne pomôcť, pretože sa dokázalo, že pyramídový tvar, ktorý má tie parametre ako niektoré konkrétne egyptské pyramídy, ktoré už podľa dnešného názoru neboli nijaké sarkofágy, či mauzóleá, ale mali celkom iný význam, dalo by sa povedať vedecký. Zistilo sa, že ak je pyramída správne orientovaná severojužne, vo výške jednej tretiny uprostred je miesto špeciálne presýtené energiou prichádzajúcou zhora, zdola, z boku atď., kde pôsobenie na človeka môže byť pozitívne. Vychádzalo sa z tých starých pyramíd, ale ukázalo sa, že malé pyramídy sú vhodné na celkom fantastické veci v prvom momente, napríklad na ostrenie žiletiek, ktoré sa používali vtedy, keď sa ešte holilo žiletkami, neboli

holiace strojčky, a také žiletky za krátku dobu už neboli dostatočne ostré, museli sa zahodiť a kúpiť nové. Ale ak sa takáto žiletka dala na noc na podstavček do stredu pyramídy na to správne miesto, do výšky jednej tretiny, ráno bola úplne ako nová a dalo sa s ňou oholiť aj 50-krát po sebe, vždy po takomto nočnom vylepšení. To znamená, že tá hmota na mieste toho ostria sa dotvorila, tá energia, v tomto prípade naozaj nejaká špeciálne zostavená energia, i keď v zásade elektromagnetická, k tomu prispela.

Takisto, keď sa na to miesto dala povedzme mŕtva myš, tak zmumifikovala, nezhnila. Zhnila, len keď bola kdekoľvek inde pár dní pri bežnej teplote. Takéto záležitosti sa potom preniesli do možnosti pôsobenia na človeka, samozrejme, tá pyramída musela byť dostatočne veľká, vysoká 2 – 3 metre a v strede bolo umiestnené lôžko. Potom sa prišlo na to, že keď je tam človek dlhšie ako 20 minút, začne mať problémy, vysoký tlak a množstvo iných vecí. Niektorí tam začali mať problémy po minúte. Marketing tvrdí, že každý si pobyt tam môže zaplatiť a bude mu potom lepšie, ale čerta starého. Niekomu to môže poškodiť a inému pomôcť, ale to sa nedá vedieť dopredu, zatiaľ nemáme spôsob, ako zistiť, či to pre toho človeka bude dobré. To by mal on sám poznať a keď, nie, tak skúsiť na minútu a keď to bude preňho dobré, tak ešte tam chvíľu zotrvať, ale nevieme, čo to spraví a ani aké to bude mať následky o pár dní či neskôr. Veciam, ktoré človek dokonale nepozná, je rozumnejšie sa vyhnúť a nebrať do úvahy tie všelijaké odporúčania a reklamy. Možno takéto čosi nazvať pomocníkom, alebo škodcom týchto našich systémov? To sa nedá povedať jednoznačne. Pomocníka potrebujem vtedy, keď ho potrebujem a musím vedieť, že ho potrebujem. Keď nepotrebujem pomocníka, tak načo by som niekoho na to nahováral? A to platí aj tu. Keď je človek fit, v rámci daných možností, tak nepotrebuje pomocníka, v krajnom prípade si pomôže sám. Alebo si pomáha sám, a potom už nebudú žiadne krajné prípady. No mal by si byť vedomý, aj keď to nemôžeme žiadať od všetkých občanov, že to jeho vlastné, individuálne, je rozhodujúce vo všetkých oblastiach, teda aj v tejto.

Je tu ešte jedna záležitosť, ktorá by mohla byť otázkou. V čom je tá individualita človeka? Táto otázka zaujímala mnohých už aj v predchádzajúcich obdobiach, že prečo je jeden človek odlišný od druhého? V podstate by sa dalo povedať, že podmienky života sú u mnohých podobné, takmer zhodné, aj všetky okolnosti predchádzajúcich generácií, pokiaľ človek pochádza z miesta, odkiaľ pochádzali aj jeho predkovia a nemenil svoje miesto a nepôsobilo naňho niečo ďalšie atď., takže by sme mali byť všetci ako jednovaječné dvojčatá. No vôbec to tak nie je, dokonca aj tie jednovaječné dvojčatá sa čiastočne od seba odlišujú. Naša odlišnosť je viditeľná, každý človek vyzerá trochu inak, než ten druhý. My síce tvrdíme, že Číňanov nevieme od seba rozoznať a oni zase nevedia rozoznať nás, ale to je už vec navyknutého pohľadu. V zásade, aj keď sa nájdú dvojníci, je to pohľad aktuálny, po čase sa mení, alebo v minulosti to bolo inak, ale to je len vonkajší vzhľad. Lenže tu nejde len o individualitu vo vonkajšom vzhľade, ale o individualitu ako celok, a tu už to síce nevidieť, ale dá sa to usúdiť, pokiaľ je človek v kontakte s niekým takým, pozná jeho názory, návyky, obľúbené a neobľúbené veci, spôsoby pohybu aj vyjadrovania, tak vidí tú jeho individualitu jasnejšie. Aký však má zmysel tá individualita? Nič nemôže byť bez zmyslu, všetko musí mať nejaký dôvod. Prečo je jeden človek taký a druhý inakší?

Jedna dávno zabudnutá anglická spisovateľka Webbová niekedy v polovici 19. storočia napísala román s aktuálnou tematikou na tú dobu, keď sa z ručnej výroby prechádzalo na strojovú a v anglických tkáčskych dielnach prechádzali na stroje, teda časť pracovníkov už bola zbytočná, pretože na stroje ich bolo treba menej, takže to malo takýto sociálne-ekonomický dosah. Pracovníci, ktorí zostali, sa museli naučiť pracovať s tými strojmi. Podstatné je však to, že táto autorka napísala v tom románe jednu vetu, ktorá znela: *duch si vytvára telo na svoju potrebu*. Čítal som to asi pred 70-timi rokmi a pamätám si ten výrok, pretože ma zaujal a rezonuje mi mnohokrát opakovane. *Duch si vytvára telo na svoju potrebu*. Až keď sme sa dostali do týchto vecí, tak som si zaspomínal na určité obdobie nášho hľadania. Ešte v radách medikov sme mali vytvorený tajný spolok, v tej dobe to nemohlo byť iné ako tajné, vzhľadom na ideológiu a hľadali sme práve takéto, dalo by sa povedať duchovné súvislosti. Využívali sme na to akúkoľvek metodiku, dovolenú či nedovolenú a medzi inými boli aj metodiky regresnej hypnózy. Nie do

minulých životov, to sme nebrali vážne, ale do obdobia pred narodením. V rámci toho sme ako objekty použili čiastočne aj niektorých našich kolegov, ale aj príbuzných kolegov z Bratislavy, ktorí nevedeli, prečo to robíme, lebo sme im to neprezradili. Jedna vec tam bola istá, keď sa tých, ktorí boli hypnabilní, podarilo dostať až do obdobia počatia, teda do momentu počatia, čiže spojenia vajíčka so spermiou a vytvoreniu prvej bunky živej, ktorá sa potom asi za pol hodinu rozdelila na dve, štyri, osem atď. Stačilo, keď bola vytvorená tá jedna bunka a pýtali sme sa toho človeka, tu nejde o to, že by si on spomenul, ide o to, aby sa podvedome preniesol do toho času. Preňho to je aktuálne, je to teraz. Nie to bolo, ale teraz to je.

Takže v tom momente bezprostredne po oplodnení vajíčka spermiou bola otázka: čo cítiš? V priebehu 2 -3 rokov, čo sme to robili, išlo o 12 – 15 ľudí, a odpoveď u všetkých bola: vír, ktorý ma sem doniesol. A prečo si tu? Mám svoju úlohu. Aká je to úloha? To nemôžem povedať.

Keď sme ho dovedli zasa späť do normálneho stavu, teda sa prebudil, tak si to nepamätal, nevedel, čo povedal. Ale nikto nám neprezradil, akú má úlohu. A keď sa narodil, tak asi na to zabudol, lebo pôrod je nepríjemná záležitosť pre toho, čo sa narodí. Ani pre ženu to nie je žiadna slasť. Potom sa človek len pomaličky niečo naučí. Tým pádom celá záležitosť zostáva skrytá. Ale nemôže byť skrytá nám ako osobnosti, ona je skrytá len nášmu vedomiu. Čo je naša úloha, načo sme na „služobnej ceste“, čo máme robiť. Naše telo je vďaka tomu vlastne individuom, že je postavené tak, aby svoju úlohu zvládlo a nikto si nemá sťažovať, že jeden je malý a druhý veľký, taký a onaký. Každý je taký, aký má byť. Ale aby naplnil tú činnosť, aby urobil to, čo má, aby využil tú celú prírodu, ktorá je okolo nás, a vybral z nej len tých pár nástrojov, ktoré bude potrebovať na to, čo má robiť, a ostatné nechal tak, bol voči nim slušný, toto nepotrebujem, tak sa toho nebudem dotýkať, to potrebujem, budem si to vážiť, nebudem sa tomu klaňať, ale budem si to vážiť ako nástroj. Všetko je nástroj, aj naše telo a celá príroda je nástroj. Je to nesmierny súbor nástrojov, z ktorého si máme vybrať to, čo potrebujeme. Máme vedieť, čo potrebujeme, ale pretože sme ohlúpli, keď sme sa narodili, tak na to musíme prísť. A keď na to nedokážeme prísť, tak robíme aj chyby. A tu sme práve pri tej individuálnej prirodzenosti, pri tom, prečo je človek individuálny nielen ako celok, ale aj jeho EIS je individuálny, aj jeho systém aktívnych bodov je individuálny, aj jeho čakrový systém je individuálny, všetko je individuálne, ale tá individualita má svoju príčinu, lebo keby nemala príčinu, bola by nezmyslom.

Tou príčinou je to, čo sme nazvali prirodzenosť, čo samo osebe v tomto slova zmysle znamená len určitú šablónu, etalón, do ktorého sme položení, a ktorý nám sám nič nediktuje, ale uľahčuje čokoľvek, čo je v ňom, čo s ním súvisí. Tá prirodzenosť nám akoby potichučky, pokiaľ sme schopní a ochotní to počúvať, dáva návod, čo je správne a čo je nesprávne, čo je dobré a čo je zlé pre nás. Čo nám pomôže vytvoriť situáciu, aby sme splnili to, čo máme, alebo čo nám v tom bude prekážať. Pokiaľ prekryjeme jej tichý šepot tým hlukom okolo seba a necháme sa ním viesť, tak ideme celkom inam a nie tam, kde by tá naša prirodzenosť ukazovala. Tým pádom sa už dostávame do falošných situácií, ktoré nám už nemôžu pomôcť, ani nášmu telu, ktoré je vlastne určené na čosi iné.

Človek nemusí presne vedieť, akú má úlohu, sú aj takí, ktorí to vedia, ale tí to nikdy zásadne nepovedia nikdy, to sa nesmie prezradiť. Dá sa to ako-tak poznať zo správania, ale to tiež nie je rozhodujúce. Vždy je to však vec tvorivá, to vieme určite, tvorivosť neznamená, že človek musí byť umelec, spisovateľ, maliar, hudobný skladateľ, alebo iné, to to neznamená. Tvoriť môže aj smetiar, aj to je práca, tvorba, že on odstraňuje smetie, ale určite takou náplňou nebude terorizmus, alebo iné násilie voči ľuďom, alebo čomukoľvek inému. To tam celkom určite nebude. Ale všetko ostatné tam môže byť, čokoľvek, každý je sám sebou a každý má svoju náplň a keď ju splní, tak už tu nepotrebuje byť. To nie je žiadne nebezpečie, to je normálne. Veď načo by som bol, keď som splnil náplň svojej služobnej cesty? Tak sa vraciam späť a hotovo.

Kto sústavne bude robiť proti tomu, tak už nemá šancu a tiež je zbytočné, aby tu bol, pobabral to.

Toto všetko sa nám dáva do súvislosti s tými vecami, o ktorých hovorím, tie EIS atď., tie sú tomu prispôsobené. Keď je prispôsobený organizmus, musí byť prispôsobené to, čo má ten organizmus udržiavať v norme a pomáhať mu v prípade, že sa s ním niečo zlé deje. Logicky to súvisí, to nemôže byť inak.

Pokiaľ sa človek správa spôsobom, ktorý je proti jeho zmyslu, či náplni, alebo jeho úlohe, tak tým pádom telo, celý organizmus a všetky jeho systémy, nebudú na správnom mieste. Nebudú môcť správnym spôsobom fungovať, pretože človek bude mať iné potreby, než ktoré vyplývajú z jeho prirodzenosti. Čiže je tam omnoho väčšia pravdepodobnosť porúch a omnoho menšia pravdepodobnosť možnosti tie poruchy odstrániť, pokiaľ nezmení to svoje nastavenie, ktoré je možné zmeniť kedykoľvek. To neznamená, že keď sa v puberte tým smerom nepohnem, tak už sa k tomu nepoberiem nikdy, to sa môže stať aj v 90-tke, ale človek musí chcieť a musí sa, dalo by sa povedať, konečne dorozumievať sám som sebou, presnejšie povedané so svojou prirodzenosťou alebo inými slovami otvoriť sa vplyvu tej svojej prirodzenosti a podľa toho aj jednať. Ale tá prirodzenosť mu vytvára predpoklady aj preto, aby vedel napríklad cítiť, aký životný štýl má vlastne realizovať. A v tom je tá individuálnosť.

V tom je tá chyba toho masového, rovnakého, rovnostárskeho, odporúčaného štýlu života. Viac pohybu! Akého? Pohybu myšlienok? Bodaj by! Poskakovania? Načo je to dobré? Potrebujem ísť z bodu A do bodu B, tak idem. Potrebujem tam byť rýchlejšie, tak utekám, ale zato, že potrebujem byť v bode B a nie zato, aby som tam bežal a vrátil sa späť, len tak, a zabil tým čas, ktorý som mohol venovať trebárs poznávaniu. To, čo je potrebné, je potrebné. To, čo je nepotrebné, je nepotrebné. Ale to musím vedieť a musím to zosúladiť s tým, na čo som. Vtedy budem najlepším priateľom svojich systémov. Ak toto nedodržavam, tak nahrávam tým všetkým škodlivinám, nahrávam všetkému, čo môže uškodiť, pretože máme spoločný cieľ: poškodiť svoje telo. Je to povedané trochu ľahším štýlom, ale tá skutočnosť tomu zodpovedá, tak sa to deje.

Takže to sú vlastne tí pomocníci a škodcovia nielen nášho EIS, do názvu sme to nemohli dať, lebo by to vyšlo na tri riadky, ale aj dnes už známych a spoznávaných súčastí fungovania človeka, ako sú aktívne body a čakry...

Za čakrami zostávajú ešte tri bodky, pretože nevieme, či ešte nebudeme mať možnosť v priebehu nejakej doby, alebo či naši nasledovníci tam nebudú mať možnosť dodať ešte nejaký štvrtý systém, ktorý bude možno ešte dôležitejší ako tie tri, ktoré poznáme, ale zatiaľ nemáme dostatok podkladov, aby sme ho nejakým spôsobom identifikovali.

To, čo sa nám vcelku darí sem-tam vyhrabať z dávnej minulosti, nie je zatiaľ ukončené, takže sa môže stať, že sa dostaneme ešte aj určitým spôsobom k podstatnejším novinkám pre nás a takisto iné vedy, ktoré nás obohacujú svojimi poznatkami, tiež pokračujú ďalej, takže aj tam je ešte otvorená cesta. Zatiaľ nevieme povedať viac. Pokiaľ, ako predpokladám, to boli nové veci pre vás, kto bude chcieť, pokúsi sa to u seba nejakým spôsobom zrealizovať, i keď to nie je žiadna povinnosť alebo príkaz.

Každopádne sú ľudia, ktorí aj bez toho, aby vedeli o týchto podrobnostiach, sa takýmto spôsobom riadili. Intuitívne poslúchli svoju prirodzenosť, a tým pádom bol ich život pre nich neporovnateľne plodnejší. To sa nemusí navonok až tak veľmi prejavovať, to môže byť aj smetiar, ale plodnejší pre nich. Napriek prípadným problémom rázu finančného, alebo podobného, alebo iných záležitostí, sa nesťažovali, nie zato, že by sa nevedeli sťažovať, ale zato, že nepotrebovali sa sťažovať, lebo im to vyhovovalo, tak, ako to bolo, a tým vlastne dokázali, že robili to, čo robiť mali a všetko ostatné bolo tým pádom harmonické a v poriadku.

Prajem to každému.

Mozek a jeho člověk, mysl a její čakry

MUDr. Ondřej FRANEK, ČR

Prezentace byla členěná do sedmi okruhů, které se navzájem prolínaly. Cílem byla ukázka aktuálních vědeckých prací v oblasti výzkumu mozku a čaker z mnoha hledisek, úrovní, a to výhradně filosoficky a teoreticky, nikoliv prakticky.

V úvodu zazněly filozofické otázky: **Myslí člověk mozkiem? Co je prvotní? – hmota nebo myšlenka? Jsem materialista nebo idealista? Je poznání vůbec možné? - jsem optimista nebo pesimista?**

Nutno definovat pár základních pojmů k pochopení dalšího textu s použitím (<https://cs.wikipedia.org/wiki>).

Ontologie - [filosofická](#) disciplína, která se zabývá [jsoucnem](#), [bytím](#) jako takovým, **vztahem esence a bytí** ([ontologická diference](#)). Heidegger rozlišil bytí neživých věcí jako prostý výskyt (výskytové jsoucní, které se nás nijak netýká) nebo jako vhodnost k něčemu (příruční jsoucní), a na druhé straně bytí člověka, jemuž o toto bytí podstatně jde, jemuž na něm zásadně záleží a který se o ně tedy stará. Pro tento druh bytí zavedl označení [pobytí](#) Dasein - pozn. viz srovnání psychoterapeutický směr – daseinsanalýza (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Ontologie>).

Gnozeologie, v anglosaské literatuře obvykle epistemologie, je [filozofická](#) disciplína, která **zkoumá lidské poznání**, jeho vznik, proces a předmět. Otázkou lidského poznání se zabývá několik speciálních [věd](#) – [psychologie](#), [pedagogika](#), [fyziologie](#), [sociologie](#) a další. (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Gnozeologie>).

Idealismus je označení pro různé [filosofické](#) směry, jejichž společným znakem je, že [idejím](#) či **ideálnímu** [připisují bytí](#), resp. vládnoucí postavení; materiální svět (pokud jeho existenci uznávají) je pak na idejích či [duchu](#) závislý, popř. je jeho vyjádřením, manifestací.

Subjektivní idealismus, podle něhož je **vnější svět fenoménem vědomí**; **existuje tedy jen ve vnímajícím subjektu jakožto idea**. Podle [objektivního idealismu](#) je základem všeho, co existuje, nějaká duchovní entita – Bůh, (absolutní) duch, vědomí, idea apod., zatímco hmotný svět vnímatelný smysly je jen jeho odvozeninou, vyjádřením či [emanací](#).

Materialismus je [filosofický](#) směr, který tvrdí, že **jediná věc, která existuje, je hmota**. To v podstatě znamená, že každá věc je složena z materiálu a každý fenomén (jev) je výsledkem interakce hmoty. Neuznává žádný duchovní ani posmrtný život. **Determinismus** je [filosofické](#) přesvědčení, že každá událost nebo stav věcí je důsledkem předchozích událostí na principu [kauzality](#) a pevně daných zákonitostí. Znamená to, že vývoj [světa](#) je dán posloupností událostí řídicími se absolutně platnými přírodními zákony (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Determinismus> etc.).

1. Tímto prezentace navazuje na první blok, a to **současné poznatky o materialistickém vnímání člověka**. Tedy **ČLOVĚK MYSLÍ MOZKEM** primárně. **Vědomí je prezentováno biologicky s kvalitativní a kvantitativní složkou – vigilita a lucidita**. Byly prezentovány vybrané práce NUDZ (<https://www.nudz.cz/>). NUDZ - Národní ústav duševního zdraví v Praze. Byly prezentovány vybrané ukázky a předán odkaz na aktuální videa (<https://www.nudz.cz/vyuka/videozaznamy-vybranych-prednasek/>), např. *Nové mody fungování lidské mysli* apod. Dále byla prezentována kniha: *Mozek a jeho člověk, mysl a její nemoc*, [Höschl](#), [Španiel](#), [Horáček](#), [Kesner](#) EAN:9788074922831, *Značka: Galén*. Na videoprezentacích byl ukázán ve zjednodušené formě pohled na **neuron, synapsi, převod vzruchu a informace na molekulární úrovni s přesahem do psychofarmakologie**.

2. Druhý blok přibližuje **biologický pohled na různé modely fungování mozku**:

Thomas Willis (+ 1675) byl anglický lékař, který hrál důležitou roli v historii [anatomie](#), [neurologie](#) a [psychiatrie](#) (https://en.m.wikipedia.org/wiki/Thomas_Willis). Asocioval mozek s vědomím, prokázal jistou souvislost mozku s lidskou psychikou. Ovšem dnešní pohled nahlíží na mozek tak, že ten nefunguje jako soubor anatomicky oddělených částí, ale funguje **především na základě různých sítí**, které propojují různé oblasti.

Nemoc je pak vnímaná jako porucha určitých sítí (srovnej sítě a čínské meridiány, proudění čchi). Při diagnostice duševní poruchy se pak neptáme, které oblasti mozku jsou poškozeny, ale které ze sítí jsou porušené?

V prezentaci byla představena základní, tzv. trojjediná síť – (*Menon 2014*). Téma **navazuje na filozofickou otázku, co a která informace je pro člověka v daný moment významná, důležitá k pokroku, kterou informaci potřebujeme selektivně absorbovat a zpracovat, a která je zbytečná**. Na základě jaké informace se rozhodujeme?, která informace má sílu, efekt? Již dnes víme, které oblasti mozku jsou při zpracovávání informací, a přepínání významné. Otázkou je salientní switch, který může právě spekulativně představovat čakra – viz dále, jako determinanta psychických dílčích fenoménů, jakýsi informační kódér a filtr vstupu/výstupu.

DMN – default mode network – síť, která se aktivuje v klidu, při soustředění na vlastní nitro, vlastní vzpomínky, plány, fantazie, pocity. Je to **základní, defaultní nastavení** funkce mozku. *2001 M. E. Raichle – studie se zobrazovacími metodami PET a fMRI*, si všimnul i „deaktivace“ při řešení úkolů. Síť je tedy aktivována, kdy člověk má za úkol „nic neřešit“, **když je člověk sám sebou, když je odvrácen do svého nitra, kde není třeba odvracet pozornost na venek**. Na magnetické rezonanci mozku MR se aktivuje mediální pre-frontální kůra – mPFC, zadní část cingulárního gyru a precuneu – PCC (*Obr. Menon, Nekovářová et al., str. 28 – Mozek a jeho člověk, mysl a její nemoc, Galen 2016*).

CEN – central executive network – síť centrální exekuce je opakem DMN, představují bilaterálně povrchové oblasti frontální a parietální kůry. Tento okruh se aktivuje podle rozsahu a intenzity úkolů, **pozornost je věnována událostem vně**, - stoupá li CEN, klesá DMN. Aktivuje se při řešení úloh na základě pravidla, cílené chování a rozhodování, využívá se pracovní paměť. Vyvíjí se záhy v dětství. Konkrétně se jedná o oblasti DLPFC – dorzolaterální prefrontální kůra, PCC – posteriorní parietální kůra.

SN – salience network. Lokalizovaná do předního cingula a přední inzuly, **má rozpoznat to, co je v proudu informací významné salientní pro jedince, a následně aktivovat CEN a deaktivovat DMN, z reality (společné) extrahuje její význam a tak vlastně realitu vytváří (vnitřní), schizofrenie – DMN zvýšeno a oslabení CEN**, demence – M. Alzheimer – snížená DMN, v oblasti ukládání amyloidu (<https://en.wikipedia.org/wiki/Saliencenetwork>).

3. Prezentace se takto dostala k tématu „**Čakry**“ jako takové. Zde nutno odstoupit od materiálního pojetí, a pozornost věnovat, či otevřít brány idealismu, **člověk** tedy v tomto módu **NEMYSLÍ MOZKEM primárně, ale sekundárně skrze čakry, determinované funkčním a morfologickým stavem**. Čakra pak filtruje salientní/významné informace do plného uvědomění a má další funkční úkoly. Čakra má svůj symbol, funkci – zastupuje specifický živel – oheň, voda, vzduch, plyn etc. Základní čakry mají svojí posloupnost, hierarchii, jsou přechodným domovem expandujícího vědomí, uvědomělého bytí, které se umí kumulovat v jedné nebo více čakrách paralelně, tj. čím širší expanze, tím větší potenciál k materializaci ideí v hmotné realitě. **Vědomí je zde definováno jinak, a to jako schopnost přijímat a zpracovávat informace**. Čakry se objevují v mnoha tradicích spisů sanskritu – tj. období 15. až 10. století př. n. letopočtem, hinduismu – především v józe (kundalinijoga), buddhismu – vybraných odvětvích, čínské a ajurvédské medicíně, v různých bojových uměních, filosofii Huna ..., často jsou čakry metaforicky skryta za něco jiného, nebo často jsou zneužívána v různých, tzv. esoterických proudech i u různých léčitelských praktik. Takto pojem „čakry“ často bohužel evokuje a sklouzává mezi šarlatánské a podvodnické pozadí.

Podle wikipedie: Čakry jsou **energetická místa (centra) v těle popisovaná jako vír nebo kruh** (*Charles Webster Leadbeater, The Chakras*). Plní funkci převodníků a transformátorů **prány** v lidském organismu. Podle **jojínské** tradice jsou čakry důležitá místa ovládající tělo i prostor mimo něj (*John Cross, Robert Charman, Healing*

with the Chakra Energy System). Základní čakry nesou základní ideu, determinantní specifický kód, mantru, barvu, symbol, level psychických fenoménů.

Prezentován i kritický pohled na čakru, která podle českých skeptiků vůbec neexistuje: „Představa o čakrách patří do mystické indické filosofie a nemá žádnou oporu v biologických poznatcích. Nic takového jako čakry v těle neexistuje. Veškeré léčitelské metody, odvolávající se na čakry, jsou pouhým šarlatánstvím“ (<https://www.sisyfos.cz/clanek/1086-cakry>).

Prezentovány ukázky výsledků vybraných studií zkoumající danou problematiku: dle databází: (<https://www.cochranelibrary.com> a <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/>).

Dále byly ukázány některé obrázky čaker a jemnohmotných struktur z hinduistického pohledu, včetně patologií (*Dr. svámí Gítánanda Giri, Jóga krok za krokem, Fontána, ISBN 80-86179-38-9*) a (*ACUPUNCTURE AND THE CHAKRA ENERGY SYSTÉM, Čakry a čínská medicína: léčba příčiny nemoci / John R. Cross, John R., 2009, Olomouc : Fontána, c2009 ISBN, 978-80-7336-519-6*).

4. Při zkoumání čaker je důležitá i vlastní, autentická zkušenosti, nikoliv konzumně neautentická – obecně definovaná v literatuře. Tento praktickým přesah může reprezentovat koncept **Psycho spirituální krize**, (*viz srovnací konference zde 2017*). Podle tohoto modelu je krize v současné době naopak vnímána jako zlom vlastní identity, a to především u osob senzitivních (vnímavých) k **potenciálnímu transformačnímu přesahu, s konečným výsledkem osobnostního nebo až extrapotenčního růstu**. Jde o stav, kdy u člověka v důsledku mimořádného spirituálního zážitku dochází k **významným změnám vnímání okolního světa, v názorovém či hodnotovém systému nebo pocitu sjednoceného vědomí, člověk objevuje a zkoumá čakry z vlastního autentického hlediska**. Hloubka krize může korelovat s mírou konfliktu mezi materiálním a duchovním světem u daného jedince, resp. je pokusem o integraci nevědomých psychických obsahů s vědomými. Spouštěčem může být významná životní událost, traumatický zážitek, východní formy cvičení, včetně jógy a meditace, sociální izolace, hladovění, návykové látky a mnoho dalších. Objektivně osoba v dané životní epizodě může prožívat klasické formy psychózy, úzkosti, deprese, resp. celou paletu psychiatrických diagnóz. Vymezený okruh potíží byl zařazen v USA do Diagnostického a statistického manuálu Americké psychiatrické asociace DSM IV i V. Snad našim největším popularizátorem je český psychiatr profesor S. Grof (*Viz text: viz srovnací konference zde 2017*).

5. Další krátkou odbočkou bylo připomenutí existence evropské akupunktury, kde byla **sledována paralela kožního odporu a čakerního kuželu v místě aktivního akupunkturního bodu**, kde byl spekulativně vyňat moment vzniku a proudění „čínské čchi, nebo indické prány“, a to ne skrze principy Tradiční čínské medicíny, (*viz srovnací konference zde 2018*), ale skrze distribuce informací právě čakerním systémem primárně (*ACUPUNCTURE AND THE CHAKRA ENERGY SYSTÉM*) a (*Čakry a čínská medicína: léčba příčiny nemoci / John R. Cross, John R., 2009, Olomouc : Fontána, c2009, ISBN, 978-80-7336-519-6 a Akupunktura ve 21. století, Fiala Petr, prof., 2018, ISBN: 978-80-204-4641-1*).

6. Posléze byl přiblížen morfologický pohled s ukázkou vybraných obrazů při **výzkumu jemnohmotných struktur člověka (čakry, jemnohmotná těla)** anatomem **doc. Mgr. A. Vasilčukem, CSc., jako srovnávací filozofie východu a západu, byly otevřeny otázky metodologického přístupu v této oblasti**. V přehledu byly zdůrazněny hlavní psychologické směry s důrazem na humanistickou a transpersonální psychologii. Byly rozebrány filozofické otázky v oblasti transcendentální fenomenologie, psychologismu, psychofyzického paralelismu či soudobého biologicky zaměřeného psychiatrického pohledu. Speciální část se věnovala popisu, významu a funkci jednotlivých jemnohmotných struktur jako takových, včetně jejich spekulativních výkladů.

Představena kniha: *Enioanatomie jemnohmotných těl člověka, 2009, (str. 1 144, Elena Mikúšová MM, ISBN: 978-80-970106-3-8).* Podle enioanatomie má každé jemnohmotné tělo přibližně 90 000 čakr. Čakry mají mnohoúrovňovou strukturu, která představuje **souhrn mnohosegmentových nebo monolitických různobarevných 15ti primárních, 61 komponentních a 105ti identických kuželů teleskopicky umístěných a spojených.** Čakerní kužely se skládají ze základu, těla, vrcholu, dutiny a obalu. Jakákoliv čakra má 15 primárních (základních) kuželů, které hmotně reprezentují určitá barevná pásma elektromagnetického spektra. Každý kužel čakry má své určité umístění, velikost, hustotu, barvu, frekvenci a frekvence fungování. Čakerní kužely všech čakr mají stejnou a přesnou posloupnost umístění. Nejmenší počet mikrokanálů má červený čakerní kužel, největší počet kuželů zlatý. **Anatomicky je čakra postavená tak, že není schopná rotace, je schopná provádět rotaci informačně-energetických hmot po nebo proti směru pohybu hodinových ručiček nebo jimi přímočaře pohybovat nad základem čakry při jejím funkčně aktivním stavu.** Čakry jsou schopny uskutečňovat informačně-energetickou vzájemnou výměnu ve všech pro člověka přírodních barvách: červených, světle zářivě červených... Všechny čakry jsou napojeny na mezistrukturní síť subultrakanálů, vytvářejí informačně-energetickou a strukturálně-funkční holografickou jednotu jako čakerní systém. V jedné čakře jsou představeny všechny čakry a ve všech čakrách jakákoliv jednotlivá čakra. Kromě základních čakr existují i čakry životně důležité a funkčně zabezpečující (<https://www.vasilcuk.cz>).

7. Poslední část pojednává výhradně spekulativně filosoficky na vybraná témata a odpichuje se právě od úvodních definic. Následující pasáž prezentace se může jevit nesrozumitelně. **Čakry člověka determinují soubor nezjevných fenoménů, jevicích se jako psychické fenomény. Filozofie připisuje tyto jevy prostému bytí člověka, zatímco východní hinduistická psychologie jako substrát jemnohmotných těl – viz srovnej - „paňčakóša (*Giri Gitanda Jóga krok za krokem, Olomouc, Fontána 1999; 75-77*).** Problém evropské neenioanatomické psychologie tkví v nemožnosti uchopení podstaty bytí. Specifikovat, že něco je, lze již pouze skrze je, nelze už redukovat. Psychologie vycházející z enioanatomie je redukovatelná na úroveň, komplexní kognitivně-behavioristickou jednotku, podstatu jemnohmotné struktury, která se jeví jako psychický fenomén. Tento paralelní myšlenkový akt může popisovat ontologická diference M. Heideggera (*Hlavinka P. Daseinsanalýza setkání filozofie s psychoterapií, Praha, Grada Publishing 2008; 7-30*). Její původ tkví již u mnoha významných myslitelů stojících u vínka nových modalit a proměn fenomenologie. F. Brentano rozdělil fenomény na fyzické, smyslově vnímatelné viditelné uchopitelné a na fenomény psychické, ty které existují jakoby samy o sobě, skrze sebe, jejich existence je zaručena už jen tím, že je na ně zaměřeno vědomí, intencionalitou.

Nicméně enioanatomie buduje podklad pro interpretaci jednotlivých psychických jevů osobnosti skrze striktně determinované enioanatomické struktury člověka, redukovatelné na jednotlivé integrální komplexy, behavioristicko-kognitivně-spirituální jednotky, čakry. **Nezjevné, autentické bytí člověka, pobyt na zemi, se enioanatomicky jeví jako jednotlivé primární fenomény, kde jim lze přiřadit jednotlivá barevná spektra, ať už z didaktických či projekčních důvodů, mj. jednotka pozemská, sexuální, emoční, mentální, volní, intuitivní a spirituální.**

V současné době se psychologie opět vrací k původním behavioristickým modelům vynořujícím se jako výsledek medicinalizace psychologie. Dnešní „medicína založená na důkazech“ (evidence - based – medicine, epidemiologa D. Sacketta) požaduje experiment, ověření hypotéz. Ovšem takto orientovaný přístup aplikovaný třeba na psychologii osobnosti, je dosti riskantní a naráží na karteziánsko-newtonovské paradigma. **Descartův dualismus duševní a tělesné substance, rozdělení těla a duše na dvě samostatné jednotky, psychofyzický paralelismus (*Hlavinka P. Daseinsanalýza setkání filozofie s psychoterapií, Praha, Grada Publishing 2008; 7-30*),** v zrcadle pozitivistické filozofie A. Comta, charakterizující objektivně materialistický, smyslově ověřitelný směr, chce poukázat na člověka a jeho psychické fenomény, jako na výsledek produkce mozku. Inklinuje k tezi, že **určitá**

část mozku projikuje striktně daný psychický jev, tedy jakási vnitřní frenologie, novodobý psychologismus, hledající fyziologie myslí, principy podle kterých funguje mentalita. Opačný pól oponentury problému, apelující na striktně determinovanou morfológico enioanatomickou strukturu, může zdánlivě také sklouzávat k psychologismu. V tomto bodu se objevuje problematika zákonu sporu, kde se naskytá rétorická otázka, např. **zda logika je, či není závislá na mysli?**

Každopádně mozek stanovuje filtr, skrze který se ukazují psychické fenomény. Ovšem na cestě identifikovat transcendentní realitu stojí intelekt a samotná iluze percepce a pochopení i bez znalosti podstaty struktury. Matka nezná anatomii novorozence a přesto ho „vytvoří“ porodem, sklář nezná molekulární struktura skla, a přesto umí vytvořit umělecké dílo. **Molekulární disciplíny poznaly mechanismy, principy tvorby a staví se do role matky tvořící dítě sama.** Tedy ztrácí se transcendentní mechanismus, kdy člověk je vržen do světa, prožívající své možnosti bytí na nejnižší úrovni, kde ovšem chybí existencionální postoj k vhodné další volbě, podtržen transcendentálním pohledem „jakoby z boku“ na transcendentní „nestarostné“ bytí člověka. (*Viz srovnej pohled psychotroniky – čakra jako funkční celek, ne anatomicky!*)

Novodobá psychologie, se vždy snažila najít a uchopit podstatu člověka. Vždy se objevovaly názory, formované ideologií doby, které jen vyvýšily určitý psychický jev a ostatní zůstaly negovány. Freudova psychoanalýza znovuobjevila potlačený sexuální pud, suplující všechny negativní destruuující projevy lidstva. Behavioristé prosazovali učení pozorovatelným v chování, klasické podmiňování I.P. Pavlova, operativní podmiňování B.F. Skinnera, (*Baštecká B., Goldmann P. Základy klinické psychologie, Praha, Portál 2001; 93-118*). Kognitivisté zkoumali lidské poznávání – vnímání, usuzování, zdůvodňování, tvoření pojmů – tedy projevy myšlení. Oproti těmto směrům se formovali v 70. letech min. století oponentské divize. Humanistická psychologie poprvé podtrhla význam vědomí a lidské jedinečnosti a její identity. Psychoterapeutické skupiny jako Logoterapie V. E. Frankla, Daseinsanalýza M. Bosse, Gestalt terapie S. Perlse, Rogersovská terapie a další, měly jediný cíl, a to vymanit se s područí umělých, laboratorních prostředků a statistik, ale podpořit osobní růst, zdůraznit seberealizaci a uskutečňování individuálních hodnot (*Kratochvíl S. Základy psychoterapie, Praha, Portál 2006; 86, 141*).

Určitým pohledem lze říci, že každý s těchto historicko-aktuálních směrů je zastoupen u jednotlivých primárních jednotek psychických fenoménů formujících se z enioanatomického determinismu. Podobně se jeví **podstata světla na dispersním hranolu, ukazuje se barevně.** Červené spektrum; pozemské – etologicko-biologický směr (K. Lorenz), oranžové spektrum – sexuální podmíněnost (S. Freud, dynamické psychoanalytické směry), žluté spektrum – emoční podmíněnost, humanismus (A. H. Maslow), zelené spektrum – kognitivní podmíněnost (G. Kelly), blankytné spektrum – volní a jednací motivy, behaviorismus a existencialismus (J. B. Watson), modré spektrum – intuitivní podmíněnost, transpersonální směr (S. Grof), fialové spektrum – spirituální, mystické duchovní školy.

Odkrývat podstatu čakry z pohledu filozofie by byl určitě velmi rozsáhlý úkol. Polemizujme však nad filosofii 20.st., hledající paralely na úrovni transcendentální fenomenologie, transcendentní spekulativní metafyziky, fundamentální ontologie, tedy otologické diference, existenciální psychoanalýze a dalších. Cesty paralel by mohli jít určitě dál, třeba až k poststrukturalismu a pak už směrem ke kvantové fyzice, to by ale nebylo účelem.

Ten, **kdo směřuje k hledání fundamentu čakry, pochází buď z kruhů mladých lidí, hledajících spiritualitu ve východních systémech či západních „New Edge“ stylech, nebo se jedná o populace osob starších, nemocných, hledajících cestu v alternativách medicíny obecně.**

Populace zkoumající transcendentní obrazy reálna, často tíhne apriorně pouze k čakře, a to ostatní kolem jakoby vynechává, není schopna přijmout komplexní, tj. celostní dogmatický pohled, kde čakra je komplexem jemnohmotných těl, různých mikrosystémů, meridiánů apod.

Kartézius svým dělením světa na duši a tělesa vyloučil u všeho psychického jakoukoliv měřitelnost. **Tradiční racionalismus předpokládal, že lidská mysl je kompatibilní se způsobem, jakým věci v universu**

opravdu jsou, přičemž duše je ze své povahy něčím naprosto odlišným od těla (*Hlavinka P. Daseinsanalýza setkání filozofie s psychoterapií, Praha, Grada Publishing 2008; 11, 73, 127, 113*).

Soudobé paradigma orientované molekulárně-biologicky samozřejmě již nemůže respektovat dogmata, z druhé strany lidstvo je stále na nízké úrovni poznání v tom smyslu, že nedokáže určitá metafyzická dogmata interpretovat jako reálná, nýbrž jako pole nedosažitelné a přesahující transcendentní „lehce kritiky vyvrátitelné“.

Pozitivistický psychologismus chápe logiku jako normativní doprovod fyziologických procesů, které jsou fundamentem kognitivních aktů. Jeho základní rys stojí na směřování pravidel nutných k normování poznávacích aktivit s pravidly, která sama obsahují myšlenku tohoto normování (*Hlavinka P. Daseinsanalýza setkání filozofie s psychoterapií, Praha, Grada Publishing 2008; 11, 73, 127, 113*).

Absolutní a (pouze teoreticky úplný) vývoj čaker teoreticky deklaruje Husserlovo transcendentální, jednotné apriorně čisté subjektivní já, ek-statické trčení ex (vně) předpokládané čisté imanence, tedy **absolutní percepci objektivní reality času a prostoru**. Srovnajme transcendentální Já, jakožto **makrokosmos, tj. transcendentálně, společné, mystická jednota, kde se jeví všechny věci všem stejně**. A mikrokosmos nechť zůstane na cestě hledání pozemského dualismu subjekt vs. objekt. Tato distinkce nás ponořuje do mylné interpretace jevící se psychofyzické normality člověka. Zdání, že subjekt je neměnný a mění se jen objektivní realita je stejně pravdivé jak jeho opak. Objekt po eidetické redukci by měl být ireverzibilním fundamentem, tedy Husserlovou eidetickou invariantou pro sterilní percepci absolutně progresivně-evolučního, funkčně-morfologického stavu čaker člověka. Doplníme nicotnost, prázdnotu, po absolutní redukci, tedy bod, o který se lze opřít, tam kde se jeví dualita, jakási nedogmatická jistota čistoty, jakoby Sartrovo „vědomí – bytí pro sebe“. Nicota naplňuje pocitem nedogmatické reality, o kterou se lze opřít jako o fakt. Ovšem netranscendentální subjekt, tzn. běžný člověk je ponořen do iluze filtrované všemi senzory a percepčními kanály, via nedokonalé vědomí, tj. s neschopností přijmout informaci skrze negativně-příčinnou informaci (karmu), s neschopností vidět podstatu bytí. Psychické fenomény by se nám pak jevíly ontologicky „Heideggerovsky řečeno“ jako uchopitelné jevy neuchopitelných jemnohmotných těl, tedy i čaker.

Čakra se nyní začíná opět zjevovat jako báze psychického jevu a mozek (s jeho periferním a endokrinním systémem) je představován jako filtr. Současný západní extrémní model pohlízející na člověka a jeho mozek skrze redukcionismus, jako kolébka formována z pozitivismu, skrze psychologické a antropologické přístupy, považující za svůj fundament biochemii, tedy přírodovědecký předmětný korelát prožitkových a poznávacích aktů, tedy neurotransmitéry jsou začátkem i koncem, alfou i omegou. **Enioanatomicky je mozek brán správně, jako sekundární projev primárních jemnohmotných struktur/těl, tj. myslících substancí, reprezentantů makro v mikrokosmu, tj. v člověku. Primární jemnohmotnou strukturou je mj. čakra. Energo-informační centrum je nutno proto chápat jednodušeji evropsky, a to pojmout ho jako třeba katalyzátor pro pozemské pudy a potřeby (1. čakra), sexuální informace (2. základní čakra), emocí – radosti, kreativity (3. základní čakra), mentalitu – inspiraci, rozsah inteligence (4. základní čakra), vůli a její intenzitu, cílevědomost, smysluplnost (5. základní čakra), spirituální přesah k makrokosmu (6. a výše) atd.** Čakra skrze svůj předem determinovaný vstupní kód, receptor, specifický informační vstup /viz srovnaj pozitivní informace kanál otvírá, negativní uzavírá – viz paralela květina a s světlo/ otevírá bránu pro vstup i výstup informace, s následnou kumulací a cyklickou transformací /v podobě i kinetického pohybu/ formující mj. primární auru psychedelických zážitků, manifestních posléze mozkiem, již sekundárně v podobě sekrece neurotransmitérů, jakožto redukcionistického jevu. **Spojníkem mezi čakrou a mozkiem budiž spojovací systémy sušumny (spojuje základní čakry), merudandy, idy, pinghaly a dalších.** Nabízí se zde **paralela kinetiky informace v podobě její absorpce** (jemnými těly - pak čakrami), **dostupnosti k „uvědomění“** (absolutní, relativní), distribuce (od čakry do sušumny), transformace, realizace, eliminace a expozice na úrovni čaker i jemnohmotných

těl, až po mozek, jakožto poslední článek formující psychedelický výstup ve formě neurotransmitterové bouře, klinicky manifestní jako samotná psychae.

Závěrem lze tedy konstatovat povzbudivý vývoj, když **neurovědy v současné době stále více aspirují k ontologickým otázkám**. Jistě bude trvat ještě dlouhou dobu, než čakra jako anatomicko – morfologická a posléze psychologická determinanta člověka, obhájí své zasloužené místo ve vědomí lidstva 21. století. *Franek O., ISBN 966-7119-51-3 34/v roce 2008, ČAKRY V OBRAZE SOUDOBÉ PSYCHOLOGIE a Franek O. ISBN 966-7119-48-3 31/v roce 2008 Enioanatomicky psychologismus.*

Význam akupunktúry pre onkologických pacientov

MUDr. Daniel DARÁŠ

Na úvod: v Číne býva bežné, že znaky feng shui sú pred niektorými reštauráciami, váženejšími sídlami, samec by mal byť na ľavej strane, samica na pravej a samička má pod sebou akoby mláďa. Reflexie z Číny, ktoré tu dávam, samozrejme, tam platia zákony, ktoré nie sú v Európskej únii, hovorím preto len moje pocity z toho, ako som tam bol. Je to veľký štát, začína na svete pritvrdzovať a presadzovať svoje technológie a postupy, hovoria, že my to v Číne robíme takto, nejdeme podľa amerických postupov, keď sú dobré, tak ich berieme, keď nie, tak si zavedieme svoje a fungujeme podľa nich. U nás je iná politika. Prednášal som na kongrese onkológie Seccama, kde som si dovoľil uviesť, že žijem na Slovensku a aj odtiaľ sa dá niečo zobrať a inšpirovať sa. Z Číny sa dozvieme viac, je to inšpirácia pre možnú budúcu spoluprácu rôznych lekárskejších odborov. Mali sme prednášku aj z algeziológie, aj s inými odbornosťami, ktoré veľmi často súvisia práve s onkologickými ochoreniami.

Bol som v Chengdu, ktoré je dnes štvrté najväčšie mesto v Číne, má iba 18-miliónov obyvateľov, a rastie priam pred očami. Staví sa tam 24 hodín denne, nie je tam žiadna prestávka, stavba sa nikdy nezavrie. Robia tam muži aj ženy, videl som tam ženu opretú o väčší fúrik, u nás sa mu hovorilo japonka, v noci si pri tom pospávala, ale bola v práci, miesto bolo osvetlené a robilo sa tam, fičali všetky stroje, rôzne mechanizácie, stavali námestie. V priebehu mesiaca bolo všetko novučké, nádherné, podzemné metro so sklenenými stenami, kde nie je nijaký prievan, keď prichádza a odchádza vlak, ani o tom neviete. Je to asi aj kvôli bezpečnosti, nedá sa tam skočiť pod vlak. Je to veľmi moderné mesto, jazdí tam veľmi veľa áut. Myslel som si, že v Číne chodia stále na bicykloch, keď kedysi chodievali k nám, každý si tu kupoval bicykel, preto som očakával, že tam budú milióny bicyklov a len občas nejaké auto, ale v skutočnosti je to naopak, sú tam milióny áut, bicyklov je pomenej, ale je tam veľmi veľa motoriek. V Číne sú povolené len elektrické motorky, malé skútre a žiadne dvojtaktné motory, videl som tam len asi 4 veľké „Harley-e“, možno na výnimku. Autá sú len zriedka staršie ako 5 rokov, sú rôznych značiek, ale najviac som tam videl sedany volkswagenov, potom japonské a kórejské značky, ktoré poznáme aj my u nás.

Tamojší národ sa hodne sťahuje z periférie, z vidieka do mesta, čo má vplyv aj na zdravotný stav, pretože mesto sa rozrastá, pred pár rokmi tam žilo 14-15 miliónov ľudí, takže nárast obyvateľstva meste je obrovský. Bytovky majú panelákového typu, zatiaľ čo u nás sú 13-poschodové najväčšie, tam sú 30-35 poschodové, sú to slušnejšie paneláky, je to nové mesto, majú hodne stromov a zelene a veľké sídliská sú poprepletané rôznymi inými architektonickými vybavenosťami ako sú štadióny, obrovské športoviská, je to veľmi vybudované mesto.

Vrátim sa k onkológii. V Číne ide najmä o karcinóm pľúc, je tam 350-miliónov fajčiarov, je to jeden z najväčších trhov na cigarety, ktoré sú väčšinou domáceho pôvodu a krabičky majú vyzdobené tak, aby lákali fajčiarov, a je ich tam naozaj veľa.... Je tam aj určitá miera stresu, vieme, že smútok je emócia pľúc, možno tam je smútok za životom na periférii, pretože v meste je život omnoho rýchlejší a aj kvalita života je celkom iná v porovnaní so životom na vidieku mnohí sa presťahovali do mesta len preto, že tam je väčší zárobok, ale žijú vo veľkom hluku a premávke mesta, aj keď sa tam snažia urobiť všetko čo najmodernejšie.

Druhé ochorenie je karcinóm pažeráka a žalúdka, špeciálne sa bavíme o Sečuáne, ktorý je možné prirovnať ku kombinácii Španielska s Talianskom. Je tam relatívne teplo, je to veľká úrodná časť Číny, pestuje sa tam všetko ovocie aj zelenina, videl som tam veľa vinogradov, majú tam všetky južanské plodiny. Sú tam aj hory, ale aj polia, a tým, že je tam tak teplo a vysoká vlhkosť. Susedia s Tibetom, s Himalájami, takže vzduch je tam relatívne vlhký zdola ide teplo a z hora chlad, teda vzduch sa tam zráža a je tam relatívne vysoká vlhkosť, preto majú veľmi veľa potravín štiplavých. Prvé slovo, ktoré som sa tam naučil bolo Bu La, to znamená neštiplavé, alebo

menej štiplavé, ktoré som si pýtal v reštauráciách, ale v samoobslužných reštauráciách keď sme si nabrali, aj tak tam bolo niektoré jedlo štiplavé. Takže preto je tam rozšírený karcinóm pažeráka a žalúdka. V jednej porcii jedla je možno sto feferóniek alebo čili papričiek a medzi tým je mäso.

Tretia oblasť je karcinóm gynekologický, najmä vaječníkov a prsníkov.

Priemerný vek onkologických pacientov na oddelení, na ktorom sme boli, bol 45 rokov, podľa štatistiky, ktorá sa tam robí, takže relatívne sú to mladí ľudia.

Keď som prišiel do Číny, myslel som si, že tam bude všetko také lacné ako sa predávajú čínske výrobky tu, ale niektoré veci sú tam diametrálne odlišné. Pozitívne je, že je tam veľmi lacná strava v reštauráciách, nielen v tých pouličných, slušne sa najete cca za 5,50 euro. V Číne sa hovorí, že by sme mali piť tekutiny a všetko sa tam dáva teplé a dostanete na stôl termosku teplej vody, je to také bežné asi ako u nás voda s ľadom, v Amerike dostanete džbán plný ľadu, ale tu termosku s teplou vodou.

Negatívne pre mňa bolo, že som tam nevidel nikde po uliciach behať deti. Mali politiku jedeného dieťaťa a Číňania sa teda venujú práci a kariére a ani nechcú mať deti. Tá politika pred pár rokmi skončila, ale nevidíte nikde malé deti, aj keď je tých ľudí tak veľa. Viac detí som, videl len na detskom oddelení v nemocnici, ale na ulici nie. Keď tam mal niekto jedno dieťa, platil nižšie dane a mal kadejaké úľavy, ale kto mal viac detí, musel si za všetko zaplatiť.

V nemocnici je všetko ultramoderné, majú kartu poistenca ako kreditku, tú vložia do automatu, zaregistrujú sa a potom idú na vyšetrenie. Napríklad v akupunktúrnej ambulancii sme potrebovali magnetickú rezonanciu ruky pacienta, ktorú si vybral cez automat a vrátil sa s výsledkom o 20 minút, u nich to funguje veľmi rýchlo, je tam dostatočná kapacita vyšetrovacích prístrojov. Keď ide pacient k doktorovi, má deň dovolenky alebo dostane voľno v zamestnaní, absolvuje čo najviac potrebných vyšetrení a nemusí chýbať v práci ďalších niekoľko dní, toto je tam vynikajúce, ale za všetko sa tam platí prostredníctvom, nie je tam zdravotné ošetrenie zadarmo.

Majú tam rozvinutú fytoterapiu, ale ceny sú tam podobné ako u nás za všeličo čo my dovážame z Číny, myslel som si, že to tam bude lacnejšie. Technické veci sú tam lacné, ale medicínske sú relatívne drahé.

Majú dva typy nemocníc. Nemocníc západného typu je možno mierne viac nad polovicu, možno 55 %. Okrem toho sú tam nemocnice kombinované, teda západný typ s čínskou medicínou. Napr. na neurológii dostanete bežne akupunktúru, fytoterapiu v infúzii a podobne, nielen chemické lieky a látky, ako sme zvyknutí u nás. Nemocnice sú moderné, vybavené veľmi kvalitne, nie je to tá mierne zaostalá Čína z minulosti.

Naša skupina boli lekári z Čiech a zo Slovenska. Bolo nás tam 48 a boli sme najväčšia skupina z česko-slovenska, ktorá prišla do toho mesta za celú éru. Napr. vo výťahu, keďže tam je priemerná výška 160 cm, my sme tam vytrčali vyššie a ich detičky sa čudovali, že sme hrozne veľkí a často si nás fotili.

Na ambulancii sme boli vo dvojici či trojici s tlmočníkom a keď sme s pacientom skončili často sa nás pýtali, či si nás môžu vyfotiť.

Tým, že je tam všetko také nové, západ je tam vnímaný pozitívne ako novinka a oni preferujú západný typ liečby, chirurgická onkológia, rádioterapia, chemoterapia, biologická liečba a fytoterapia. U nás sa fytoterapiou na onkológii nelieči. Po dohode s lekárom je u nás možné liečbu doplniť o akupunktúru aj fytoterapiu, ale zatiaľ sa to používa skôr ojedinele.

Niektorí pacienti, ak majú menší alebo nižšie štádium nádoru, si v Číne vyberajú liečbu len fytoterapiou, ktorá je podstatne menej agresívna, pôsobí na patologické bunky a nerobí okolo seba akoby devastáciu, ktorá zničí aj ostatné bunky. Ak je to však pokročilejšie štádium ochorenia, efektívnosť je podstatne nižšia.

Chemoterapiu poznajú takú ako je aj u nás pri pokročilejších štádiách a veľmi často tam funguje kombinácia chemoterapie a fyto terapie u menej agresívnych nádorov. U veľmi agresívnych nádorov používajú chemoterapiu, medzi jej cyklami sa vloží fáza fyto terapie, aby sa pacient povzbudil a pokračuje sa ďalej.

Pri onkologických ochoreniach sa veľmi pozerajú na to, aká je príčina ochorenia, snažia sa s pacientom riešiť aj túto vec. V čínskej medicíne má každý orgán zodpovednosť za nejakú emóciu, ktorá je v tele, takže sa snažia s pacientom riešiť, že prečo sa dostal do tohto ochorenia. Veľmi často to je naozaj niečo fixované na nejakú emóciu, zážitok, či už negatívny alebo pozitívny vo svojom okolí, v rodine, z detstva a podobne. V tomto sa špárajú viac ako u nás, aby prišli na príčinu, lebo tá liečba samotná je už len povrch toho ochorenia, riešenie toho povrchu a ten vznik, pôvod či koreň toho ochorenia je potrebné nájsť, prečo to vzniklo, aby, ak pacient prežije, sa dostal do remisie, ale ak bude znovu pokračovať s tým istým patologickým uvažovaním, správaním vo svojom živote, tak sa do tej choroby dostane znova, nastane recidíva, takže sa mu snažia pomôcť aj v tomto. Veľmi často je to viazané na dráhy pečene a žalúdka, čo je tak aj u nás.

Práve včera sme mali kongres Šmiralove dni a tam je to každodenný chlebič. Hovorilo sa jednak o tom, že to je aj výživou, ktorá tu nie je práve najlepšia, potom pečnosť, ktorá je zodpovedná za nervozitu alebo emóciu hnevu a veľmi veľa ľudí je dnes stiesnených pri svojej práci. Preto sa každého pýtam, ako to má v práci, väčšinou majú 20 úloh, ale čas majú len na 8, často povedia, že majú 25 úloh, ale čas majú len na 5, vzniká veľký nepomer a tí ľudia sú pod obrovským stresom, prichádzajú do práce s tým, že vedia, že ešte nedorobili to čo mali a odchádzajú s tým, že dnes som znova nestíhol to, čo som mal urobiť a mám ešte veľa nedorobených vecí. To ich stiesňuje, dostávajú sa do stresu, k tomu sa pridáva všetko to, čo sa okolo nás deje. To je denná realita našich pacientov.

Rozobrali sme, ako vyzerá vznik onkologických ochorení, aká je ich podstata podľa čínskej medicíny. Začína sa to obyčajne blokádou čchi, to je jedno v akom to je orgáne. Môže to byť spôsobené emóciami a veľká súčasť liečby je pohovor pacienta s lekárom, študovanie emócií, ako sa dostal k tomu ochoreniu, čo ho viedlo, ako rieši veci denno-denne. Hovorím tomu, že ako keby pokvapkával na ten orgán, že v hlave na to myslíme, alebo si niečo vyčítame. Máme problém s deťmi, že sa im, málo venujeme, alebo niečo nás proste kvári, a to je to, akoby maličký laser, ktorým sa kvapká na ten orgán a pomaličky, kvapka po kvapke, tam časom môže vzniknúť blokáda energie čchi, ktorá tam prúdi, ktorá následne môže veľmi rýchlo prejsť do blokady krvi, a tým tam vznikne priestor, kde je stagnácia. Liečba akupunktúrou je v tomto štádiu veľmi efektívna, pretože je to ako keby sme cez akupunktúrne body dvíhali nejaké priehradky a púšťali energiu cez tú dráhu, je však dôležité, aby sa pacienti toho vyvarovali a je dôležité baviť sa o prevencii, o životnom štýle, aby sa tam znovu nedostali.

Následným krokom je vniknutie tanu. Tan za z čínštiny prekladá ako hlien, je to akoby zahustená vlhkosť, Redšie hlien poznáme z nosa, alebo z pľúc, prípadne sú v stolici. Veľmi často vzniká následne oheň, tam kde je blokáda, vznikne horúčosť, teplo, ktoré sa ľahko premení na oheň. Oheň a hlien veľmi často zapchávajú otvory, často sú to psychiatrickí pacienti a vzniká to nesprávnou životou správou.

Oheň je vlastne najvyššie štádium problému. Oheň a hlien sú spoločným základom všetkých onkologických ochorení. Tam, kde je oheň, veľmi často vzniká aj vietor. Z ohňa uniká dym a keď si predstavíte, že je to v uzavretom priestore tela, tak to tam môže následne vytvoriť vietor, my tomu hovoríme, že vznikajú metastázy, podľa západnej medicíny to rozniesla krv, odlupujú sa časti nádoru a krvou sa dostávajú do iných orgánov a vytvoria metastázy. Čínska medicína to popisuje tak, že oheň to rozfúka po celom tele.

Podľa typu nádoru sa používa chemoterapia, teda zmes chemických látok, ktoré sa dajú do odvaru a ten sa podáva v nejakých schémach, napríklad v 12-tich cykloch. U nás sú tie schémy relatívne striktné. V Číne používajú podobne 12 cyklov, ale prerušujú ho, ak zistia, že stav pacienta je zhoršený, stačí ak mu nechutí jesť, zníži príjem stravy, hoci pri onkologickej liečbe sa dávajú lieky aj na to, aby človek nevracal, aby nemal gastrointestinálne ťažkosti, niekedy to pomôže viac, niekedy menej. Číňania vtedy túto liečbu prerušia, dajú len 5 cyklov a riešia pacienta čínskou fytoterapiou, nabudia ho, aby bol v stave a schopný brať ďalšiu chemoterapiu a až potom pokračujú. Takže tam je to trochu inak. U nás v nemocnici takáto možnosť doplnenia nie je, a to ma presvedčilo o tom, že prechádzam na čínsku medicínu, pretože u nás sa na pacienta často pozerá ako na hypochondra, že prišiel so zvláštnymi ťažkosťami, vyšetrili sme ho a nič sme nenašli, nevedeli sme to objektívne

nijako dokázať. Ale pacient stále tvrdí, že mu niečo je. Ak sa na to človek pozerá očami čínskej medicíny, tak sú tam jasné príznaky nedostatku niektorých orgánov, čchi, alebo krvi, zauzlenie či stagnácia v niektorých častiach tela, ktoré sa takto prejavujú a nemusia byť ničím objektívne dokázané, ani na CT, ani na ultrazvuku, ani chemicky nemusí byť nijaký problém, a predsa pacient ten problém tam má.

Západnými liekmi vieme mnohé veci akoby zastaviť, vieme prerušiť nejaký cyklus, chemoterapiou vieme veľmi efektívne zastaviť rast nádoru alebo vznik zárodkov a v čínskej medicíne vieme liečbu veľmi dobre dopĺňať. Toto mi veľmi chýbalo v západnej medicíne, tam otázky čchi, jinu a jangu nie sú dané. Na potlačenie prejavov máme veľa vecí, to znamená, že niečo je anti..., teda antibiotikum, antiflogistikum, to je vlastne potlačenie, alebo schladenie tela, ale na doplnenie nám chýba to, čo používa čínska medicína.

Takže oni chemoterapiu požívajú troška inak, majú postavené svoje čínske pravidlá, aj keď americké môžu brať za svoje, ale veľmi často postupujú podľa svojich predstáv. Veľmi dôležité je, že sa venujú vývoju energie čchi. Určité množstvo čchi máme v ľudskom tele. Juan čchi je pôvodná energia, s ktorou sa narodíme, dostaneme ju do vienkia od otca a od matky, každý človek jej má rozdielne množstvo, záleží od jeho rodičov, ako bolo dieťa splodené, energetiky rodičov, či bolo chcené alebo nechcené, to má vplyv na túto základnú energiu.

Energiu si potom dopĺňame cez vdychovaný vzduch, to je čign čchi, ktorá sa priamo dostáva do džung čchi, dopĺňa osnovnú zung čchi, ktorá tam je. Zo stravy máme ku čchi. Možno si neuvedomujeme, že do stravy musíme dávať energiu v podobe džung čchi, to je stredná energia, ktorú potrebujeme na to, aby sme stravu strávili. Keď jeme stravu, ktorá pre nás nie je úplne vhodná, čo sa v našich zemepisných šírkach stáva veľmi často, tak potrebujeme veľmi veľa energie na to, aby sme ju strávili a vstrebali do tela a niekedy, špeciálne pri mlieku, potrebujeme veľmi veľa energie na to, aby sme ho strávili, niekedy na to môže stať viac energie ako dostaneme z mliečnej bielkoviny. Vstrebávaním sa posilňuje zung čchi, ktorá sa premieňa a presúva do džung čchi.

Tu je ešte mentálna energia šen čchi, šen je základný duch, ktorý máme v tele a posilňuje nám aj v duchovne túto energiu a delí sa na dve. Jedna je tzv. jing čchi a druhá wei čchi. jing čchi koluje v cievach v krvi a vnútri v tele a má 25 okruhov za deň a 25 okruhov v noci, preto sa väčšinou dáva akupunktúra asi na pol hodinu, lebo väčšinou zaberie tak jeden okruh čchi počas sedenia. Wei čchi ide jemne nad kožou a pod kožou niekde nad svalmi a je to akoby ochranná čchi, ochranný pomyselný film, ktorý máme na koži. Kto má wei čchi oslabenú, väčšinou to súvisí s tým, že dostáva menej energetiky do svojho tela, má slabšie jing čchi a aj wei čchi, často je chorý, veľmi ľahko podľahne chorobe.

Je veľmi zaujímavé sledovať, ako sa energetika vyvíja pod preparátmi, ktoré na to sú určené. Posilňovanie sa deje prostredníctvom akupunktúry, ktorá síce čchi nedoplní, ale harmonizuje ju, teda presunie z miesta nadbytku do miesta nedostatku. Fytoterapia vie čchi dopĺňať a strava je veľmi dôležitá na posilnenie.

Jednoduchý princíp na rozdelenie typu potravín, a to tak, že všetko, čo rastie pod zemou je väčšinou jinového charakteru a to, čo je nad zemou, je jangového charakteru. Keď je tam oheň, nebudeme pridávať jang, skôr budeme dopĺňať jin. Západná civilizácia je hodne jangová. Všetky mobily a elektroniky vysávajú jinovú energiu, ale málo sa o tom hovorí.

Liečba sa riadi stavom energetiky pacienta. Preto dávame podpornú čchi na elimináciu negatívnych účinkov chemoterapie. Sú tam možnosti antiemetické, teda proti vracaniu a proti prejavom poruchy trávenia.

Ak má pacient silné obe tieto čchi, má veľkú šancu pokračovať ďalej, pretože boj pacienta či už s onkologickým alebo akýmkoľvek iným ochorením je na ňom. My mu môžeme podať akúkoľvek chemickú liečbu, ale ak to ten pacient nedá a tá chémia síce zničí nádor, ale aj pacienta, potom sa ten boj prehrá. Takže toto je taká veľká úloha v tejto liečbe.

Akupunktúra a aj fytoterapia, obe metódy zvyšujú dženg čchi. Akupunktúra je jedna z nefarmakologických možností liečby, má minimum nežiadúcich účinkov. Pacient po akupunktúre nemá negatívne reakcie, jeho telo prijme otvorenie blokad, ktoré tam sú, nastane harmonizácia energie. Osobne mám veľmi malé množstvo

onkologických pacientov, dávam im z času na čas akupunktúru, dopĺňajúce moxy, ktoré sa dávajú na ihličky, aby sa doplnilo teplo, energia, ale veľmi často fungujú na odvaroch, ktoré berú medzi chemoterapiami a veľmi si to pochvaľujú a ja sa teším, že sa im darí. Videl som ich keď prišli, samozrejme, že je to úspech onkologickej terapie, ale popri tom, sami hovoria, že v tom medziobdobí, keď berú tie odvary, tak sa im darí veľmi dobre.

Pri akupunktúre sa používajú niektoré body, ktoré majú podporný efekt, sú na doplnenie a na liečbu bolesti a na podporu psychiky. Body sa nachádzajú rôzne na tele, niektoré sú na rukách a na nohách.

Metodika nastavenia určitej fyto terapie sa deje podľa určitých obrazov, ktorých je spolu viac ako 80 a podľa tých obrazov sa dávajú len štandardné zmesi, nie sú to nejaké špeciálne onkologické zmesi, ale sú na dopĺňanie stavov, ktoré som menoval, to znamená dopĺňanie ak je málo jangu, iné ak je málo jinu, ak je nedostatok alebo blokáda krvi.

Keď stanovíme diagnózu nedostatku krvi, pacienti občas reagujú úsmevne, povedia, že však ja som bol na krvnom obraze a mám podľa toho všetko v poriadku, krvinky, hemoglobín atď. Musíme odpovedať, že áno, je to tak, ako hovoríte, pokiaľ sa urobí rozbor podľa dnešných metód z ampulky, do ktorej sa zmestí určité množstvo krvi, ale v starej Číne pred 10-tisíc rokmi žiadne také vyšetrenia krvi nerobili, ale ak hovoríme o nedostatku krvi, tak ide o to, že máte 4,5 alebo 5 litrov krvi a nie 5,5. Ale tie príčiny a prejavy nedostatku krvi tam sú, je to akoby celkový nedostatok krvi, nejde o to, že by tam bolo málo hemoglobínu alebo podobne, ale popritom môže byť aj nedostatok niektorej zložky krvi.

Podporná terapia zvyšuje úspešnosť obnovenia jednotlivých čchi, ktoré som menoval. Máme zmesi, kde je pravý žen-šen, v Číne ho podávajú v obrovských dávkach 30 až 100 gramov, ale my dávame nižšie dávky, obyčajne okolo 10 gramov. Sú aj iné byliny, ktoré sa nachádzajú v tých podporných zmesiach. Dáva sa tam niečo na podporu sleziny, na rozprúdenie krvi. Všetky zmesi, ktoré sa u nás na Slovensku robia, sa robia na Kramároch. Terapeuti, ktorí vedia pripraviť zmesi, si to môžu objednať odtiaľ a pacientovi to príde kuriérom.

Podporné zmesi sa robia aj na vracanie, na hnačku, ak je poškodené srdce, môže vniknúť búšenie srdca, arytmia, alebo podporné zmesi na rýchlo rastúce bunky ako sú erytrocyty a leukocyty, ktoré sa pri terapii môžu nechtiac zlikvidovať. Výrazne efektívne prípravky máme aj v západnej medicíne, ale je možnosť použiť aj takéto bylinkové prípravky, ktoré pôsobia jemnejšie, ale majú ten istý efekt.

Pochopiteľne všetko ovplyvňuje aj strava. Ako som spomínal, všetko čo rastie pod zemou je na podporu jinu, napr. reďkovka, mrkva, petržlen a podobne, sú jinového charakteru. V rámci celostnej medicíny sú vynikajúce vývary. V Číne keď žena porodí, oni šestonedelie berú inak, je to akoby pyžamové obdobie jej života, má byť stále v pyžame, má byť stále pri dieťati a oddychovať, kojiť v potrebných intervaloch a všetku ostatnú prácu má urobiť niekto druhý. U nás sa to až tak neberie, šikovné mamičky si zavolajú mamu alebo babku, ktorá im pomôže. Dnes sa už nemusia prať plienky, tak je tej práce o niečo menej, ale žena je v jednom kole, naje sa, oddýchne a každú chvíľu musí kojiť. V Číne sa pri šestonedelí podávajú mamičkám silné kohútie alebo slepačie vývary, ale nevaria sa vo vode ale v červenom víne, a čím dlhšie sa varia, tým lepšie, robia aj 24-hodinové vývary. Alkohol sa samozrejme vyparí a vznikne silný podporný mäsový či kosťový vývar s koreňovou zeleninou. Je to jedno zo základných jedál, ktoré by mohol užívať aj onkologický pacient.

Pre nás, na naše pomery je dôležité venovať sa aj psychike pacienta, aby sa zabránilo vzniku onkologického alebo akéhokoľvek iného ochorenia. Hovorí sa, že u nás až 70 % príčin ochorení sú podložené psychickými príčinami, až potom nasleduje strava a nedostatok pohybu.

Dietetika tvorí veľkú časť terapie. Dnes máme 30 rokov po Nežnej revolúcii, ktorá priniesla mnoho dobrého, ale aj negatívneho. Nie je však možné, aby deti dostávali na desiati sladené nápoje, keksíky a iné sladkosti, je to veľmi nezdravé. Deti často nedostávajú desiati z domu, ale peniaze, za ktoré si môžu niečo kúpiť v bufete a vyberajú si silné chute ako sú čipsy, brumíky a podobné typy jedla, ktoré sú z času na čas v poriadku, ale nie je správne jedávať ich pravidelne. Keď uvidíte niekde v obchode alebo v cukrárni krémeš alebo veterník a dostanete

na to strašnú chuť, je stiesňujúcejšie nedať si ho, akosi ho dať. Sladké by sme mali jesť len jednorazovo za určité nejaké časové obdobie, nemali by sa počas dňa piť navyše sladké čaje, káva alebo iné nápoje. Piť by sa mala bežná voda, bylinkové čaje. Nie je vhodné dlhodobo piť liečivé čaje, ako sú napr. repík, kamilky, pretože tie čaje sú na to, aby ochladzovali, sú určené na zápal, a teda sa máme ochladiť. Bežne treba piť bylinky ako je medovka, lipa, teplá voda a podobne.

Jesť by sme mali najmä teplé veci a podľa sezónnosti. V júli a auguste sú vhodné surové šaláty s troškou vareného mäsa a ostatné by sa malo tepelne upravovať. Najhoršie na raňajky sú tzv. smoothie, to je to najhoršie, čo niekto vymyslel. Slezina a pankreas, ktoré majú na starosti trávenie, sú tým oslabované. Najlepšie sú teplé kaše, alebo polievky, prípadne teplé vajíčkové variácie.

V dnešnej dobe máme príliš často pred očami mobily, tablety a všetky ďalšie obrazovky, ktoré nás energeticky vysávajú. Deti by k nim mali mať prístup maximálne 2 hodiny denne. Toto nás veľmi oslabuje.

Ako som už vravel, princípom je, že vznikne horúčosť, tan a podobne. K tomu sa však postupne treba prepracovávať, nevznikne to tak, že máme zrazu rakovinu len tak z ničoho nič. Nevšíkali sme si telo, čo je typické v našej západnej kultúre. V Číne prichádzajú za lekárom ľudia s takými banalitami, že keby k našim lekárom chodili s takými vecami ako je hnačka alebo nespavosť (po pár dňoch..), čo je tam veľmi časté, pacient si zaplatil diabetológa a pritom mal hnačku. Myslel som si, že nám to zle preložili. Ale tá hnačka aj nespavosť má nejakú príčinu a liečba spočívala v tom, že si kúpili nejaký západný liek, povedzme na spanie, zaspali z neho, ale boli stále unavení a nemohli dobre fungovať v práci, tak prichádzali, aby dostali akupunktúru a doplňujúci terapiu, ktorá je potrebná pri nedostatku spánku.

Bol som na onkologickom kongrese, kde sme toto prednášali, bola tam sekcia integratívnej medicíny, ktorá sa kedysi volala alternatívna. Boli tam špecialisti na výživu aj lekári z iných častí medicíny, integrácia je veľmi dôležitá ak chceme pomôcť pacientovi a v každom odbore sú ľudia, ktorí sú schopní a ochotní spolupracovať, čo je veľmi dobré. Takže treba o tomto vedieť, ten synergický efekt je výhodný a treba ho využívať.

Psychika a její působení na organismus a energoinformační systém

Jana JÚZKOVÁ

V poslední době jsem se setkávala nejen se zdravotními problémy lidí, kde hrála velkou roli jejich psychika. Je neskutečné, jak si lidé dokážou zcela zbytečně „ubližovat sami sobě“ vlivem vlastních, nevhodných slov, myšlenek, představ atp.

Je třeba si uvědomit, že každý z nás je jiný. Každý vyrůstá v jiném prostředí, které formuje jeho postoje k sobě i k okolí. EIS každého z nás je nástroj organismu, který pomáhá a zabezpečuje logistické řízení všech dějů, které v organismu probíhají. Tyto děje probíhají automaticky, v ideálním případě bez jakéhokoliv negativního vlivu z psychiky člověka. Nicméně jsme „jenom“ lidé, kteří mají psychiku, prostřednictvím které vznikají myšlenky s informacemi. Víme, že každá informace je změna. Organismu lze díky informacím pomoci nebo i ublížit. Nově vzniklá informace může být potřebná, dobře vytvořená a formulovaná. Nicméně i s vědomím, že je něco potřebné si člověk nechtěně může ublížit. Ne každý dojem člověka, že zrovna tuto aktivitu potřebuje, je správný.

Většina psychických procesů, především myšlení a emoce, nejen mohou být, ale i většinou jsou zdrojem informací. A ne každá informace je potřebná, některé jsou užitečné, jiné jsou zbytečné, jejich obsah dokáže pomoci nebo ublížit někomu jinému, nebo i sobě. Záleží na jejich obsahu a pro koho jsou určené. Mohou se uložit do podvědomí, nebo se aplikovat prostřednictvím EIS přímo do organismu. Záleží na jejich obsahu a na cíli určení. Je důležité, že psychika může ovlivnit vše, co jsem uvedla, ale EIS nemůže zpětně ovlivnit psychiku.

Při postižení psychiky, je potřeba vždy vyloučit vliv fyzického poškození mozku. Může dojít, jak k viditelnému úrazu hlavy nebo se organické změny na mozku pomalu, ale jistě postupně mohou projevit v chování, v pohybu, při postupné ztrátě paměti apod. Díky organickým změnám na mozku dojde k postižení nervové soustavy. Tento stav je třeba, dle možností, co nejdříve léčit u odborných lékařů. Zde bývá problém, protože postižený člověk svoje problémy na začátku svých potíží zlehčuje a nechce být léčen.

Zrovna tak psychika nemá přímý vliv na vznik fyzického postižení organismu, ale postižení může podnítit přemýšlení o zdravotním stavu a následně tak vznikají v psychice informace, které působí na EIS. Každý nevhodný informační impuls z psychiky, který je určen vlastnímu organismu, vytvoří v EIS nesprávnou informaci, která má následně vliv na rozeběhnutí nesprávné změny až problematické nemoci v organismu. Každopádně vztah mezi psychikou člověka a EIS je mimořádně komplexní a není možné ho dostatečně vyčerpávajíc popisat pár větami. Cílem mého příspěvku je ilustrovat pomocí použitých příkladů jakou úlohu může sehrávat psychika člověka a její vliv na EIS a organismus člověka.

Uvedu několik příkladů z praxe. Člověk se zraní. V ten okamžik musí rozlišit, zda potřebuje odbornou lékařskou pomoc nebo ne. Záleží na druhu zranění. Například zlomenina potřebuje RTG, sádku, čas na srůstání. V tomto případě lze jednorázově po ošetření u lékaře vytvořit informaci v přítomném čase, že zlomenina srůstá správně. Obsah informace si každý může vytvořit sám. V obsahu nesmí být slovo Ne a musí být v přítomném čase. Pokud by informace zněla ve smyslu „Bude srůstat“, tak bude srůstat, kdy? Za rok? Za dva? Ještě déle? Naopak „Srůstá“ v přítomném čase je teď, dle aktuální potřeby organismu. Organismus informaci přijme a zrealizuje. Není vhodné se opakovat, kontrolovat stav srůstání, pochopitelně stávající stav kontroluje lékař, což je v pořádku. Organismus by byl zcela zbytečně zatěžován opakovanými slovy o stavu zlomeniny. Musel by reagovat na každý podnět, který by se sice týkal téhož problému, ale byl by vysloven různou stavbou věty a různými slovy.

Jen pro zajímavost se pokusím uvést, jakým způsobem člověk může ubližovat sám sobě. Organismus má mnoho probíhajících dějů, které se vzájemně ovlivňují a běžný člověk si je ani neumí představit. Mezi lidmi jsou

známé pojmy čakry, akupunkturní dráhy a jiné. Nechci zde vysvětlovat, jak fungují a co ovlivňují, nicméně je dobré se zamyslet, jak si člověk může vlastními slovy z neznalosti ubližovat, a zatěžovat funkci EIS. Tyto informace znají podrobně akupunkturisti. Nicméně zůstanu u příkladů, které mnozí z nás znají z běžného života. Co se stane, když člověk přežene například:

Emoce:

- **veliká radost** má vliv na činnost srdce,
- **hněv** ovlivňuje trávení a mají vliv na činnost jater,
- **děs a hrůza** mohou vyvolat poruchy krevního oběhu,
- **obava a strach (z nemoci)** má vliv na oblast plic, snižuje energii a výkonost organismu pro běžné dny,
- **úzkost** snižuje intenzitu funkce ochrany celého organismu, ovlivňují funkci ledvin, způsobuje nespavost a studené končetiny,
- **smutek, deprese** – dochází k menší ventilaci plic, k menšímu zásobení plic vzduchem, při častém nebo delším trvání se může vyvinout až astma,

Neproductivní myšlení – pořád opakuje totéž dokola, zatěžuje si subsystém sleziny, dochází k poruchám trávení.

Manipulace s psychikou – může být buď vlastní (přímá), nebo skupinová. Dochází ke ztrátě identity člověka.

Přímá manipulace způsobuje neproductivní myšlení o sobě, vznik informací. Člověk začne nevhodně uvažovat o vlastní diagnostice a celém svém životě, dojde k následnému spuštění emocí. Příliv neproductivních informací a nevhodných myšlenek se jako lavina řítí do EIS, který na každou informaci musí reagovat a následně dojde k zatížení celého organismu.

Uvedu několik příkladů z praxe. Setkala jsem se s paní, které před čtyřiceti lety řekl ortoped, že je hypermobilitní a díky tomu bude za čtyřicet let nepohyblivá, ležící v posteli. Od té doby ji tento lékař neviděl. Paní má vlastnost, že si pamatuje, kdo, co a kdy řekl. Slova z paměti si upravuje tak, aby jí vyhovovala, dle jejího aktuálního zdravotního stavu. Aktuální stav odpovídá jejímu věku, ale řadí se k lidem, kteří dojdou ke stáří v relativně dobrém zdravotním stavu. Má endoprotézu kyčelního kloubu, která je v pořádku a plně funkční. Nicméně si vzpomněla na slova lékaře z jejího mládí a začala intenzivně myslet na to, že druhý kloub potřebuje také endoprotézu, protože si myslí, že je poškozený. Nenechala si vysvětlit, že kloub je v pořádku, a naopak nový kloub by byl zcela zbytečný. Chodila po kopcích okolo svého bydliště, pak šla jen před dům, upadla a zlomila si krček. Naštěstí tak šikovně, že stačila léčba klidem a nechat ho srůst. V současné době je zlomenina správně srostlá a kloub je plně funkční. Ona se zlobí na lékaře, že jí nedali kovovou náhradu, která by byla zcela zbytečná. Vybavila si slova lékaře, že nebude chodit. Problém si vlivem zmatených a nevhodných informací vytváří ona sama zcela zbytečně po čtyřiceti letech. Je klasickou ukázkou toho, že EIS nemá možnost ovlivnit psychiku, ale psychika vlivem myšlenek ovlivňuje stav těla a vkládané informace do EIS. Je pravda, že měla před rokem zlomený krček u nohy, který se jí zcela správně zahojil. Ale ona vědomě posílá do vlastního EIS informaci, že vlastně má v současné době mít problém, ležet nehybně v posteli. Ještě si vymyslela, že zlomená noha hubne a slábne. Noha je v pořádku, ale její tělo plní informace, které posílá z psychiky do organismu. Nyní má zcela zbytečné zdravotní problémy. Po úrazu měla mít 2 berle, nosila jen jednu, vychýlila si páteř. Projevily se následně zdravotní potíže. Přes všechna upozornění pokračuje trvale i v současné době s přílivem zmatených a obavných informací z psychiky do EIS i do organismu. Pochopitelně její tělo nyní již na současný stav reaguje. Opakovaně vkládané informace, že je noha nemocná, slabá, skoro nefunkční atd. ovlivňuje činnost EIS, který vkládá všechny vadné informace do organismu. Jednoduše se dá říci, že uzdravená noha plní nesmyslná přání svého majitele, dostává informace z EIS, zbytečně slábne a hubne. Takto oslabená noha donutí majitelku více odpočívat, nečinností ochabuje svalstvo nejen na končetinách, ale i kolem páteře. Měla používat obě berle, ale nechtěla. Páteř také

reaguje na chůzi pouze s jednou berlí. Vychyluje se do strany, dostavily se bolesti, které dříve neměla. V současné době má bolesti a neustále vymýšlí problémy a choroby, které zatím nemá. V současném stavu si již nedokáže sama poradit. Chodí na terapii k psycholožce.

Další a zcela odlišný příklad z praxe, jak se dá působit na psychiku druhého člověka. Jména si vymyslím.

Paní Petra má výuční list. V dnešní době poznala, že lidé mají nejrůznější potíže nejen zdravotního stavu. Rozhodla se, že bude dle svého přesvědčení pomáhat lidem, aby se netrápili a nebyli smutní. Možná si zašla někam na nějaký kurz. Asi něco jako Poradenství zdravého životního stylu. Toto opravdu nevím, paní Petru neznám. Žádný kurz možná nenavštívila. Jsou lidé, kteří dají i certifikát o účasti na kurzu. Tento certifikát většinou vypadá hezky, ale nemá žádnou vypovídající hodnotu o kvalitě a odbornosti kurzu a ani o účastníkovi kurzu.

Nyní vás seznámím s problémem pana Aleše. U Aleše se objevil srdeční problém, kde byl potřebný drobný operační zákrok. Pan Aleš je již dnes po operačním zákroku fit. Ale proč jeho příklad dávám sem? Leona, přítelkyně pana Aleše, je známá paní Petry. Leona začala pana Aleše přemlouvat, aby šel na terapii k Petře. Petra prý vzkazuje, že by si měl pustit do srdce lásku a odpustit svému rodiči, kterému, to určí paní Petra. Aleš prožil vynikající dětství uprostřed milující rodiny a do dnes na oba rodiče hezky vzpomíná. Tento klid a pohodu přenáší i s manželkou do života dětí a vnoučat. Přemýšlel nad vzkazem od Petry. Nebylo mu jasné, co má odpustit a komu? Paní Petra vzkazovala, že by po jejím zákroku nemusel Aleš jít na chirurgický zákrok. Láska v srdci by asi stačila na vyřešení problému se srdcem. Případně by mohl jít na operaci později. Co dodat? Pan Aleš měl na operaci stanovený termín a objednaný operační sál v nemocnici. Pochopitelně začal o nabídce přemýšlet. Jeho psychika jela na plné obrátky. Bylo by pěkné nemuset jít na potřebnou operaci a být fit. Nicméně nabídka se mu vědomě nelíbila. Marně přemýšlel nad tím, jakým způsobem by dokázala Petra jeho srdce dát do pořádku, když potřebovalo mechanicky opravit? Klidnil Leonu, které si váží, aby se na něj neurazila, že nepůjde k Petře, ale půjde do nemocnice. Leona zcela obhajovala Petru, že je úžasná, jak pomáhá lidem, jak se snaží. Aleš se vyjádřil, že mu Leona připadala jakoby omotaná pavoučí sítí a zmanipulovaná od Petry. Je otázka, zda si paní Petra uvědomuje, že vkládá nejen Alešovi, ale i jiným lidem do psychiky naději, že by mohli být v pořádku? Napadá mne otázka, zda by byl Aleš v pořádku, bez potřebného mechanického zákroku v srdci? Myslím si, že ne. Panu Alešovi hrozila před operačním zákrokem embolie plic. Problém se srdcem by se u něj mohl objevit při zátěži kdykoliv a kdekoliv, i mimo dosah nemocnice. Například při dovolené v zahraničí, kde by sice měl zdravotní pojištění, ale pojišťovna by nemusela chtít proplatit operační zákrok, protože z jejich úhlu pohledu, Aleš odmítl potřebný léčebný operační zákrok doma a odjel do ciziny nedolčený. Další nebezpečí hrozilo, že by mohl, pro nedolčený problém, po letech zemřít na embolii plic. Paní Petra by se o potížích Aleše nemusela ani dovědět, v té době by již nebyli v žádném styku. Už vůbec by ji nenapadlo, spojit smrt Aleše, jako následek po své aktivitě, která by vedla k možnému odmítnutí operace. O smrti Aleše by se nemusela dovědět, Maximálně by se o jeho úmrtí mohla zmínit Leona. Je otázka, kolik je podobných lidí, kteří „podnikají“, jako paní Petra, s lidským zdravím a psychikou?? A kolik lidí se touto cestou nechá ovlivnit?

Vrátím se k pár bodům v teorii. Na psychiku může působit i v dobrém řečená špatná rada, nebo prostředí okolo člověka. Velkou roli hraje i fyzická únava organismu.

Zrovna tak jsou lidé, kteří si vytvoří závislost na terapeuta nebo na lékaře. Chodí k nim, i když žádnou pomoc od nich nepotřebují.

Zcela cíleně jsem vynechala aktivity, které jsou všeobecně známé a vedou k závislosti, kde je třeba odborná lékařská pomoc. Někdy tyto psychické závislosti končí tragicky. Například:

- Anorexie – jde o problém, kde se hlavně dívkám zdá, že jsou tlusté. Odmítají jídlo, násilně zvrací polknutou stravu. Jejich tělo chátrá.

- Ortorexie – jde o přemrštěný zájem o zdravé stravování. Jen tak do úst nějaké jídlo nevezmou.

- Bigorexie – porucha, která se projevuje jako nespokojenost s vlastním tělem. Dá se říct, že se jedná o opak anorexie. Člověk se snaží zmožtnět svoje tělo cvičením, jídlem. Má pocit, že je moc hubený a jeho mohutné tělo ho zcela neuspokojuje. Neustále chce být mohutnější.

A dalších psychických poruch není málo. U těchto případů je na cestě k uzdravení potřebná odborná lékařská pomoc, Psychologové a psychiatři mají u těchto lidí plné ruce práce, aby postiženým lidem dokázali pomoci změnit jejich životní styl a aby postižení lidé pochopili, že si sami sobě ubližují. Běžný člověk se může pokusit postiženého člověka nasměrovat k odborníkům. Ne vždy tato pomoc přijde včas a povede se.

Ještě mně napadla jedna závislost, kterou může mít a asi i má hodně dnešních lidí. Jedná se o psychickou závislost na mobilním telefonu. Jmenuje se NOMOFOBIE. Takto postižený člověk je psychicky i fyzicky vystresovaný, když se mu mobil vybijí, když se nemůže připojit na internet a stáhnout si data. Nevyjde z domova bez zapnutého mobilního telefonu, má neustále pocit, že musí kontrolovat přijatou poštu. Telefon kontroluje i v noci. Chodí po ulici a kouká do mobilu na internet, nevnímá dopravu ve svém okolí. Je schopen vrazit do sloupu pouličního osvětlení na chodníku a bez rozhlédnutí vstoupit před projíždějící auto na silnici.

Také mám mobil a beru si ho sebou ven. Nicméně ho mám proto, abych si mohla zavolat pomoc, kdybych ji potřebovala, jak pro sebe nebo pro někoho jiného. Například jsem volala sanitku pro ležícího pána na chodníku. Toto není závislost.

Co říct na závěr? Každý z nás, by měl převzít plnou zodpovědnost za své chování. I běžný člověk se může zmínit, aby člověk například nechodil na operaci k tomuto lékaři, protože slyšel někde, že není dobrý. Toto tvrzení nemá potvrzené, lékaře nezná a u nemocného vyvolá spoustu zmatečných a zbytečných informací.

Věřím, že tato přednáška byla alespoň pro někoho přínosná.

Texty neprešli jazykovou úpravou.

Neuverejnené príspevky neboli dodané.